

Den kinesiske præsident promoverer det Ny Silkevejsprojekt på historisk statsbesøg i Frankrig

27. marts 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping ankom tirsdag til Frankrig på et tredages besøg, hvor franskmændene giver ham den gennemførte røde-løber-behandling. Besøget fejrer 50-års jubilæet for optagelsen af relationer mellem Frankrig og Den kinesiske Folkerepublik, i 1964, da præsident Charles de Gaulle var den første vestlige præsident til at optage relationer med Kina, hvilket fejres i aften i Paris under Xi Jingpings besøg på Charles de Gaulles Instituttet. Mindehøjtideligheder, konferencer og arrangementer vil finde sted i løbet af hele året.

Under sit besøg, skrev onsdagsudgaven af *Le Monde*, »håber hr. Xi at promovere projektet om en 'Ny Silkevej', et tema, som han også vil gå i detaljer med i sin tale i morgen i UNESCO, i Paris. Kinas diplomati for den Ny Silkevej tilsigter at genopbygge en logistisk korridor, som kan fungere som stabile udstrømningscentre i Kinas indre provinser, og som også kan åbne det kinesiske marked for europæiske produkter.«

Præsident Xis europæiske rejse begyndte i Holland den 22. marts og vil slutte i Tyskland og Belgien. I Tyskland vil han besøge Duisburg, efter eget ønske, hvor Yuxinou-toget tre gange om ugen ankommer fra Chongqing, hvor den 11.179 kilometer lange jernbanelinje begynder i det sydvestlige Kina. I Bruxelles vil han mødes med EU-lederskabet, EU-rådets præsident Herman van Rompuy, præsident for EU-kommissionen José Manuel Barroso, samt præsidenten for EU-parlamentet Martin Schultz.

Ligeledes efter eget ønske begyndte Kinas præsident sin rejse til Frankrig i Lyon, der har en stærk historisk forbindelse med Kina. Som Frankrigs første centrum for silke går Lyons bånd til Kina tilbage til det 16. århundrede og er fortsat frem til i dag. AFP rapporterer, at, i en tale ved en middag med henved 150 lokale personligheder i Lyon, efter at have smagt noget Beaujolais, pølse og Beaufort-ost, sagde Xi, at byen »var et af de vigtige ankomststeder i Europa for Silkevejen, som begyndte i min hjemprovins Shaanxi.«

Lyons kærlighed til Kina blev først udviklet af jesuitterne i 1656 på Trinity College og igennem Fader Edmond Auger SJ (Jesu Selskab), som var involveret i missioner til Kina. I 1616 blev det første, latinske manuskript af Matteo Riccis *Om Jesu Selskabs kristne ekspeditioner til Kina* publiceret af Nicolas Trigault og oversat til fransk i Lyon samme år; jesuitterne sendte også missionærer til Kina fra Frankrig i det 17. århundrede.

Lyon er også vært for Det franko-kinesiske Institut, det eneste fungerende, kinesiske universitet uden for Kina. Grundlagt i 1920 er det et universitet på højeste niveau for de længst fremskredne studerende, i lighed med Frankrigs Ecole Normale. Det er her, mange kinesiske studenter er kommet for forberedende studier i det franske sprog, videnskab osv., og hvor de kan forfølge studier ved andre højere læreanstalter, før de vender hjem til Kina. Mange skoler i Lyon underviser i mandarinkinesisk som første eller andet sprog, og der er i øjeblikket 3.000 kinesiske studenter i byen.

At besøge Det franko-kinesiske Institut var den stærkeste grund til, at Xi Jinping ønskede at komme til Lyon for at mindes Zhou Enlai og Deng Xiaoping, som blev uddannet og udøvede deres politiske aktiviteter her. Xi Jinping er den fjerde højtstående kinesiske regeringsrepræsentant, der besøger Lyon, idet de andre var daværende vicepremierminister Deng Xiaoping i 1975; præsident Jiang Zemin i 1994 og igen i 1999; og daværende vicepræsident Hu Jintao i 2001. Ifølge en

fremstående sinolog besluttede Beijing, efter Kulturrevolutionens afslutning i 1976, at vedtage den gaullistiske vejledende planlægning som deres økonomiske model for fremtiden.

Sidst, men ikke mindst, er målet for rejsen at opveje et stort handelsunderskud fra Kina til Frankrig og integrere den franske økonomi i Kinas vækstplaner. Præsident Xi besøgte i onsdags Lyons førsteklases medicinske laboratorium, *bioMérieux*, som udvikler *in vitro* diagnosticeringsmetoder for smitsomme sygdomme, hjertekar-sygdomme og specifikke cancerformer.

Kinas førende bilfabrikant, Dongfeng, skal skrive under på en andel i Peugeot (PSA), som for nylig var ude på dybt vand, og som staten også tager en andel i. Dongfeng og den franske stat investerer hver 800 millioner euro, den største investering af et kinesisk selskab i Frankrig. Kina repræsenterer allerede 20 % af Peugeots marked, og det fælles foretagende tilsigter at give Peugeot større adgang til de kinesiske og asiatiske markeder.

Det forventes, at man vil annoncere en kæmpehandel med Airbus Helicopters om levering af 1000 (EC175) helikoptere til Kina over de næste ti år via et franko-kinesisk industripartnerskab. Det forventes også, at Kina vil forny sin samling for ti år af A320 Airbusser i Tianjin. Kina forventes også at annoncere købet af 70 fly fra Airbus, 43 stk. A320, og fortsætte med købet af 27 stk. A330 fly, som Beijing sidste år indefrøs, da EU besluttede at beskatte CO2-udslip fra udenlandske flyselskaber.

Eftersom der allerede er et meget fremskredent samarbejde omkring atomkraft og luftfart, arbejder franskmændene på nye kontrakter inden for andre områder: agro-industrielle foretagender (kineserne forventes at åbne deres grænser til fransk charcuteri, hvilket vil gøre alle de franske slagtere glade), sundhedstjenester og lægelaboratorier og med at hjælpe

Kina med at løse deres luftforureningsproblemer i byerne.

Foto: Præsident Xi Jinping skriver i gæstebogen den 26. marts 2014 under et besøg i Charles de Gaulle-stilftelsen i Paris

Obama rykker NATO nærmere en konfrontation med Rusland

27. marts 2014 – Trods påstande om det modsatte har præsident Obama, sammen med visse af sine europæiske allierede, rykket NATO nærmere en konfrontation med Rusland med sin rejse til Europa i denne uge. Obamas vice-nationale rådgiver Ben Rhodes sagde til reportere, der var med på præsidentens rejse til Rom i går, at USA, sammen med andre af sine NATO-allierede, vil øge styrkerne i Østeuropa som respons på Ruslands angivelige aggression imod Ukraine.

Selv om han var knap med detaljer mht. hvilken styrkeforøgelse man tænker på, sagde Rhodes, at idéen var at stille »en permanent tilstedeværelse til rådighed for at berolige vore allierede«. Han ville ikke sige, hvilke specifikke lande, der ville få yderligere amerikanske styrker, men iflg. *Associated Press* bemærkede han, at USA er særlig bekymret for Polen og de Baltiske stater. I Den britiske premierminister David Camerons erklæring til parlamentet i går lød der også et ekko af temaet

om Polen og Baltikum.

»Vi bør gøre alt, vi kan, for at berolige Letland, Litauen og Estland og i Polen om, at vi virkelig tror på deres NATO-medlemskab og de garantier, vi har givet dem«, sagde han.

Og i Washington skyndte den britiske forsvarsminister Phillip Hammond sig at berolige sine værter om, at sidste års afstemning i Underhuset imod at gå i krig mod Syrien ikke betød, at Storbritannien havde mistet sin appetit på udenlandske militærinterventioner (som *The Telegraph* skriver det).

»Vi er fortsat fast besluttet på at spille vores rolle på verdensscenen og gøre det som partner og allieret til USA«,

sagde han i går. I en tale på den britiske ambassade insisterede Hammond også på, at Vesten havde udelukket militæraktion imod Rusland, men bestemt ikke økonomisk krigsførelse.

»Vi har truffet en klar beslutning om, at den korrekte respons primært er diplomatisk, økonomisk og inden for energipolitik«, sagde han. »Den russiske økonomi er en akilleshæl. Kapital flygter ud af det russiske system som svar på de aktuelle begivenheder. Rusland er sårbar over for Vestens beslutninger om at investere i større energimæssig uafhængighed [for Europa] fra Rusland.«

Problemet er, naturligvis, at NATO faktisk ikke har den nødvendige konventionelle militærstyrke til at føre krig mod Rusland, hvilket betyder, at krig med sig bringer faren for en nuklear optrapning, selv om det ikke er alle, der vil indrømme det. »De begrænsede styrker på jorden i Europa er ikke beregnet til pludselig at sætte magt ind over for Rusland i løbet af nogle få dage«, sagde Anthony H. Cordesman, en militæranalytiker ved Center for Strategic and International Studies, til *New York Times*. »Grundlæggende set er det mest konstruktive, man kan gøre, ikke at skabe en sådan udfordring,

at Rusland ville føle sig tvunget til at respondere.« Det er sandelig sandt, for hvem, der er fornuftig.

Alle disse rygter, der skaber frygt, som sættes i omløb om Rusland, har imidlertid forårsaget, at der er udbrudt en debat i både Sverige og Finland om, hvorvidt disse to lande burde være medlemmer af NATO eller ej. En meningsmåling i Finland fandt, at flertallet af finnerne imidlertid foretrak en militær alliance med Sverige frem for at gå med i NATO. Debatten i Sverige om at tilslutte sig NATO har nået feberagtige højder, men meningsmålinger dér rapporterer, at flertallet af svenskere også er imod en tilslutning til NATO. Pensioneret general Gustav Hägglund, tidligere chef for Finlands forsvarsstyrker, sagde til *Defense News*, at, i et demokrati er det sundt at have en debat om landets fremtidige forsvarspolitik, men

»Jeg tror ikke, Rusland udgør en fare for Finland.«

Finland, som har en lang grænse mod Rusland, har en anden historie mht. Rusland end landene i Østeuropa.

»Rusland ville ikke vove at komme her«, sagde han. »De ville få en blodig næse, og det ved de«.

Foto: Obama inspicerer Roms Æresgarde

Obama rykker NATO nærmere en konfrontation med Rusland

27. marts 2014 – Trods påstande om det modsatte har præsident Obama, sammen med visse af sine europæiske allierede, rykket

NATO nærmere en konfrontation med Rusland med sin rejse til Europa i denne uge. Obamas vice-nationale rådgiver Ben Rhodes sagde til reportere, der var med på præsidentens rejse til Rom i går, at USA, sammen med andre af sine NATO-allierede, vil øge styrkerne i Østeuropa som respons på Ruslands angivelige aggression imod Ukraine.

Selv om han var knap med detaljer mht. hvilken styrkeforøgelse man tænker på, sagde Rhodes, at idéen var at stille »en permanent tilstedeværelse til rådighed for at berolige vore allierede«. Han ville ikke sige, hvilke specifikke lande, der ville få yderligere amerikanske styrker, men iflg. *Associated Press* bemærkede han, at USA er særlig bekymret for Polen og de Baltiske stater. I Den britiske premierminister David Camerons erklæring til parlamentet i går lød der også et ekko af temaet om Polen og Baltikum. »Vi bør gøre alt, vi kan, for at berolige Letland, Litauen og Estland og i Polen om, at vi virkelig tror på deres NATO-medlemskab og de garantier, vi har givet dem«, sagde han.

Og i Washington skyndte den britiske forsvarsminister Phillip Hammond sig at berolige sine værter om, at sidste års afstemning i Underhuset imod at gå i krig mod Syrien ikke betød, at Storbritannien havde mistet sin appetit på udenlandske militærinterventioner (som *The Telegraph* skriver det). »Vi er fortsat fast besluttet på at spille vores rolle på verdensscenen og gøre det som partner og allieret til USA«, sagde han i går. I en tale på den britiske ambassade insisterede Hammond også på, at Vesten havde udelukket militæraktion imod Rusland, men bestemt ikke økonomisk krigsførelse. »Vi har truffet en klar beslutning om, at den korrekte respons primært er diplomatisk, økonomisk og inden for energipolitik«, sagde han. »Den russiske økonomi er en akilleshæl. Kapital flygter ud af det russiske system som svar på de aktuelle begivenheder. Rusland er sårbar over for Vestens beslutninger om at investere i større energimæssig uafhængighed [for Europa] fra Rusland.«

Problemet er, naturligvis, at NATO faktisk ikke har den nødvendige konventionelle militærstyrke til at føre krig mod Rusland, hvilket betyder, at krig med sig bringer faren for en nuklear optrapning, selv om det ikke er alle, der vil indrømme det. »De begrænsede styrker på jorden i Europa er ikke beregnet til pludselig at sætte magt ind over for Rusland i løbet af nogle få dage«, sagde Anthony H. Cordesman, en militæranalytiker ved Center for Strategic and International Studies, til *New York Times*. »Grundlæggende set er det mest konstruktive, man kan gøre, ikke at skabe en sådan udfordring, at Rusland ville føle sig tvunget til at respondere.« Det er sandelig sandt, for hvem, der er fornuftig.

Alle disse rygter, der skaber frygt, som sættes i omløb om Rusland, har imidlertid forårsaget, at der er udbrudt en debat i både Sverige og Finland om, hvorvidt disse to lande burde være medlemmer af NATO eller ej. En meningsmåling i Finland fandt, at flertallet af finnerne imidlertid foretrak en militær alliance med Sverige frem for at gå med i NATO. Debatten i Sverige om at tilslutte sig NATO har nået feberagtige højder, men meningsmålinger dér rapporterer, at flertallet af svenskere også er imod en tilslutning til NATO. Pensioneret general Gustav Hägglund, tidligere chef for Finlands forsvarsstyrker, sagde til *Defense News*, at, i et demokrati er det sundt at have en debat om landets fremtidige forsvarspolitik, men »Jeg tror ikke, Rusland udgør en fare for Finland.« Finland, som har en lang grænse mod Rusland, har en anden historie mht. Rusland end landene i Østeuropa. »Rusland ville ikke vove at komme her«, sagde han. »De ville få en blodig næse, og det ved de«.

Pentagon svarer på EIR undersøgelse vedr. artikel af Sivkov om USA's krigsforberedelser mod Rusland

27. marts 2014 – Onsdag morgen besvarede Forsvarsministeriet med en præcist udformet erklæring en forespørgsel fra EIR vedr. artiklen »Vesten forbereder sig på krig med Rusland«[1] af dr. Konstantin Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som i sin artikel fra 18. marts hævdede, at USA er i færd med at forberede sig til atomkrig mod Rusland i Europa, og at moderniseringen af B61 atombomben er en indikation på dette.

Talskvinde for Pentagon, Cynthia O. Smith, stod for den følgende erklæring her til morgen, som respons på Sivkovs artikel:

Rapporten om Atomholdningen fra 2010 konkluderede, at USA ikke vil udvikle nye atomspræghoveder; USA forfølger et Livsforlængelsesprogram (LEP) for spræghovederne for at sikre et sikkert, beskyttet og effektivt atomlager uden atomprøvesprængninger. Formålet med LEP er at styrke afskrækkelse gennem at sikre effektive midler til at udgøre en risiko for mål, ikke at støtte nye militære missioner eller give nye militære kapaciteter. LEP vil ikke give våbnene nye missioner eller evner. LEP ændrer muligvis målelige karaktertræk mht. præstation/design under processen med at erstatte forældede komponenter. For eksempel vil B61 LEP tillade mere plads til at inkorporere forholdsregler til sikkerhed og vished i spræghovedet. B61 LEP vil også yde forøget flyoverlevelse og sikrere afleveringsprofiler.«

Som svar på den påstand, at USA søger at ugyldiggøre den russiske, strategiske afskrækkelse:

»Som erklæret i Rapporten til Kongressen fra juni 2013 om USA's Strategi for anvendelse af Atomvåben, så søger USA at bevare strategisk stabilitet over for Rusland. I overensstemmelse med målet om at bevare en effektiv afskrækkelsesholdning søger USA at forbedre den strategiske stabilitet ved at demonstrere, at det ikke er vor hensigt at ugyldiggøre Ruslands strategiske atomafskrækkelse eller at destabilisere det strategiske, militære forhold til Rusland. Strategisk stabilitet ville blive styrket gennem lignende russiske skridt over for USA og vore allierede.«

Alt imens erklæringen vil blive fortolket på forskellig vis, så hævder den klart, at det amerikanske militær ikke har nogen hensigt om at bruge den forstærkede B61-bombe til et atomart førsteangreb mod Rusland, ej heller har det til hensigt at ændre noget i USA's atomholdning.

Ikke desto mindre forbliver den påstand tilbage, at ændringerne i ydedygtigheden af det våben, der nævnes i erklæringen – at der er tale om en forøget flyoverlevelse – såvel som forbedringen af præcisionen og dets lave sprængkraft (der kan ændres fra 0,3 til 50 kiloton), rent faktisk udgør en ny nuklear kapacitet, som udvisker skellet mellem nukleare og konventionelle våben og gør dem mere militært »anvendelige.«

Som respons på Pentagons svar bemærkede Lyndon LaRouche, at man ikke kan komme uden om den kendsgerning, at Det britiske Imperium gør fremstød for en politik om en nuklear konfrontation med Rusland og Kina som respons på det nuværende, globale, monetaristiske systems umiddelbart forestående død, som nu er gået ind i sin »bail-in«-undergangsfase. Kendsgerningen er, at udviklingen og opstillingen af nye, taktiske atomvåben, kombineret med opstillingen af det europæiske missilforsvarsprogram, ikke er andet end en politik for førsteangreb. LaRouche understregede,

at det er en politik for førsteangreb, som er udtænkt i London af Det britiske Imperium, og som forfølges af deres handlinger i Det hvide Hus, Obama.

Læs også:

Helga Zepp-LaRouche, 22. marts, artikel:

Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1592>

[1] Seneste Nyt 23. marts: SKAL EUROPA VÆRE SKUEPLADS FOR
ATOMKRIG MED RUSLAND?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

Pentagon svarer på EIR undersøgelse vedr. artikel af Sirkov om USA's krigsforberedelser mod Rusland

27. marts 2014 – Onsdag morgen besvarede Forsvarsministeriet med en præcist udformet erklæring en forespørgsel fra EIR vedr. artiklen »Vesten forbereder sig på krig med Rusland«[1] af dr. Konstantin Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som i sin artikel fra 18. marts hævdede, at USA er i færd med at forberede sig til atomkrig mod Rusland i Europa, og at moderniseringen af B61 atombomben er en indikation på dette.

Talskvinde for Pentagon, Cynthia O. Smith, stod for den følgende erklæring her til morgen, som respons på Sivkovs artikel:

Rapporten om Atomholdningen fra 2010 konkluderede, at USA ikke vil udvikle nye atomspræghoveder; USA forfølger et Livsforlængelsesprogram (LEP) for spræghovederne for at sikre et sikkert, beskyttet og effektivt atomlager uden atomprøvesprængninger. Formålet med LEP er at styrke afskrækkelse gennem at sikre effektive midler til at udgøre en risiko for mål, ikke at støtte nye militære missioner eller give nye militære kapaciteter. LEP vil ikke give våbnene nye missioner eller evner. LEP ændrer muligvis målelige karaktertræk mht. præstation/design under processen med at erstatte forældede komponenter. For eksempel vil B61 LEP tillade mere plads til at inkorporere forholdsregler til sikkerhed og vished i spræghovedet. B61 LEP vil også yde forøget flyoverlevelse og sikrere afleveringsprofiler.«

Som svar på den påstand, at USA søger at ugyldiggøre den russiske, strategiske afskrækkelse:

»Som erklæret i Rapporten til Kongressen fra juni 2013 om USA's Strategi for anvendelse af Atomvåben, så søger USA at bevare strategisk stabilitet over for Rusland. I overensstemmelse med målet om at bevare en effektiv afskrækkelsesholdning søger USA at forbedre den strategiske stabilitet ved at demonstrere, at det ikke er vor hensigt at ugyldiggøre Ruslands strategiske atomafskrækkelse eller at destabilisere det strategiske, militære forhold til Rusland. Strategisk stabilitet ville blive styrket gennem lignende russiske skridt over for USA og vore allierede.«

Alt imens erklæringen vil blive fortolket på forskellig vis, så hævder den klart, at det amerikanske militær ikke har nogen hensigt om at bruge den forstærkede B61-bombe til et atomart førsteangreb mod Rusland, ej heller har det til hensigt at ændre noget i USA's atomholdning.

Ikke desto mindre forbliver den påstand tilbage, at ændringerne i ydedygtigheden af det våben, der nævnes i erklæringen – at der er tale om en forøget flyoverlevelse – såvel som forbedringen af præcisionen og dets lave sprængkraft (der kan ændres fra 0,3 til 50 kiloton), rent faktisk udgør en ny nuklear kapacitet, som udvisker skellet mellem nukleare og konventionelle våben og gør dem mere militært »anvendelige.«

Som respons på Pentagons svar bemærkede Lyndon LaRouche, at man ikke kan komme uden om den kendsgerning, at Det britiske Imperium gør fremstød for en politik om en nuklear konfrontation med Rusland og Kina som respons på det nuværende, globale, monetaristiske systems umiddelbart forestående død, som nu er gået ind i sin »bail-in«-undergangsfase. Kendsgerningen er, at udviklingen og opstillingen af nye, taktiske atomvåben, kombineret med opstillingen af det europæiske missilforsvarsprogram, ikke er andet end en politik for førsteangreb. LaRouche understregede,

at det er en politik for førsteangreb, som er udtænkt i London af Det britiske Imperium, og som forfølges af deres handlinger i Det hvide Hus, Obama.

Læs også:

Helga Zepp-LaRouche, 22. marts, artikel:

Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1592>

[1] Seneste Nyt 23. marts: SKAL EUROPA VÆRE SKUEPLADS FOR
ATOMKRIG MED RUSLAND?

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

Barack »Strangelove« Obama spiller atomkrigs-videospil med verdensledere

27. marts 2014 – Præsident Barack Obama lavede topmødet om atomsikkerhed i Haag i mandags om til et psykologisk krigsmøde om, hvor tæt vi faktisk er på nuklear udslettelse. På trods af stærke protester fra den tyske kansler Angela Merkel gennede Obama og den britiske premierminister David Cameron de 35 verdensledere, som deltog i det fjerde topmøde om atomsikkerhed, ind i et computerspil, baseret på et scenario, hvor terrorister angriber en af verdens store byer med en stjålen, ulovlig atombombe.

Scenariet havde en storby som mål – »City og London, eller Wall Street eller Milano«, fik lederne på topmødet at vide. Der var tre professionelt produceret videoer, som lederne blev lokket til at se og dernæst i »virkelig tid« respondere på, mht. mulighederne for respons. *The Daily Telegraph* rapporterede den 25. marts, at den tyske kansler Merkel var meget oprørt over bagholdet med krigsspillet, og hun gjorde kraftig indsigelse, idet hun kaldte det 'upassende' for et møde på så højt plan mellem verdens ledere. Sluttelig pressede Obama hende til at spille med. *The Daily Telegraph* rapporterede, at »Obama, den eneste leder, som spillede spillet under ledsagelse af en højtstående embedsmand, skal have presset på for, at demonstrationen fandt sted.«

Merkel var ikke den eneste, der var forbløffet over Obamas topmøde-stunt. *New York Daily News* fra i går havde et næsten helsides forsidebillede af Manhattans skyline med en atompaddehattesky bag den, og undertitlen »En atombombe i NYC, hr. præsident?« med en grel titel, »Tak for at dele det med os!« Forsidebilledet fulgtes med en lederartikel med titlen »Præsident Strange Love«, som begyndte, »Nu ved New Yorkere,

hvad præsident Obama mener, når han taler om nuklear nedfrysning: 'Det er den fornemmelse af blodet, der fryser til is, som han påførte ved at give udtryk for sin bekymring om et atomangreb her ... 'Ud af det blå indeholdt erklæringen en antydning om, at Obama havde grund til at frygte ting, der var mere forfærdelige og umiddelbart forstående end det generelle niveau af frygt, som har lagt en skygge over de fem bydele i næsten 13 år. Vi kunne godt have undværet visioner, som dukkede op i skræmmende form – en paddehattesky over Rockefeller Center, et Times Square, forgiftet af radioaktivitet – ud af præsidentens forsøg på at forsvare sin politik mod Rusland ved at sige, faktisk, at Putin ikke er nogen Bin Laden.«

Lederartiklen satte også Obamas krigsspil i forbindelse med hans fremstød for at forsvare National Security Agency's indsamling af metadata om amerikanske borgere. Ved at skræmme livet af amerikanere, især New Yorkere, håber han på, at han igen kan slippe godt fra forfatningsstridig masseudspionering.

Lyndon LaRouche kommenterede, at Obamas psykotiske opførsel i Haag er endnu en indikation på, at han nu er sunket ned i en virkelig Nero-fase, hvor han er ude på at dræbe og ikke kan skjule sin mani.

Lavrov bedyrer, det er ingen stor tragedie, hvis Rusland ekskluderes fra G8

26. marts 2014 – Fra sidelinjen af atomkonferencen i Haag

sagde russiske udenrigsminister Sergei Lavrov den 24. marts, at han ikke kunne se »den store tragedie«, hvis Moskva skulle blive ekskluderet fra Gruppen af Otte (G8).

»Hvis vore vestlige partnere mener, at dette arrangement har udlevet sig selv, må det være sådan. Vi forsøger i det mindste ikke at holde fast ved dette arrangement, og vi ser ikke den store tragedie i, at gruppen ikke mødes«, sagde Lavrov til reportere efter individuelle samtaler med både den amerikanske udenrigsminister og Ukraines overgangs-udenrigsminister Andrij Deshchytsya.

Med hensyn til Krim sagde Lavrov, at det havde »ret til selvbestemmelse« og at Rusland havde handlet for at »beskytte de russere, der havde boet der i hundreder af år.«

»Vi stolede længe på vore vestlige partnere. Vi har en idé om værdien af vore vestlige partners løfter«, tilføjede han.

I mellemtiden mødtes Barack Obama med lederne af G7 for at planlægge nye sanktioner mod Rusland. G7 udstedte en erklæring efter krisemødet i Haag, der lød, »Vi er fortsat parat til at intensivere handlinger, inkl. koordinerede sanktioner inden for sektioner, som vil have en voksende betydningsfuld virkning på den russiske økonomi, hvis Rusland fortsat optrapper denne situation.«

Lavrov bedyrer, det er ingen stor tragedie, hvis Rusland

ekskluderes fra G8

26. marts 2014 – Fra sidelinjen af atomkonferencen i Haag sagde russiske udenrigsminister Sergei Lavrov den 24. marts, at han ikke kunne se »den store tragedie«, hvis Moskva skulle blive ekskluderet fra Gruppen af Otte (G8).

»Hvis vore vestlige partnere mener, at dette arrangement har udlevet sig selv, må det være sådan. Vi forsøger i det mindste ikke at holde fast ved dette arrangement, og vi ser ikke den store tragedie i, at gruppen ikke mødes«, sagde Lavrov til reportere efter individuelle samtaler med både den amerikanske udenrigsminister og Ukraines overgangs-udenrigsminister Andrij Deshchytsya.

Med hensyn til Krim sagde Lavrov, at det havde »ret til selvbestemmelse« og at Rusland havde handlet for at »beskytte de russere, der havde boet der i hundreder af år.«

»Vi stolede længe på vore vestlige partnere. Vi har en idé om værdien af vore vestlige partners løfter«, tilføjede han.

I mellemtiden mødtes Barack Obama med lederne af G7 for at planlægge nye sanktioner mod Rusland. G7 udstedte en erklæring efter krisemødet i Haag, der lød, »Vi er fortsat parat til at intensivere handlinger, inkl. koordinerede sanktioner inden for sektioner, som vil have en voksende betydningsfuld virkning på den russiske økonomi, hvis Rusland fortsat optrapper denne situation.«

Glazyez afslører fascistiske voldshandlinger i Ukraine og virkninger af sanktioner

26. marts 2014 – I et interview 24. marts med Dimitri Simes fra »*The National Interest*« beskrev rådgiver til den russiske præsident, Sergei Glazyev, de fascistiske voldshandlinger, der førte til, at Putin anmodede den lovgivende myndighed om tilladelse til at anvende militærmagt i Ukraine.

»Putins anmodning til Føderationsrådet om at bruge magt var en reaktion på to ting: en skudepisode mod Krim-borgere, der var på vej hjem fra Kiev, og som faldt i baghold og blev skudt på af neo-fascistiske paramilitære personer, der standsede delegationens fem busser, skød adskillige mennesker, der protesterede, og tvang resten til at smide tøjet og hånede dem; og en reaktion på yderligere trusler fra Maidan-aktivister mod russere og russisktalende. De paramilitære personer brændte busserne, og da Krim hørte om denne skændsel, var der intet, der kunne standse dets fortsatte forløb i retning af uafhængighed.

»Skulle sådanne begivenheder udspille sig i andre dele af Ukraine, ville folk selvfølgelig kæmpe for deres rettigheder og sikkerhed og opfordre ikke bare Rusland, men også det internationale samfund til at hjælpe dem. Dette ville være en direkte konsekvens af den kendsgerning, at neo-fascister i det sydøstlige Ukraine i øjeblikket begår voldshandlinger og tyr til væbnet vold, til standret, til afbrænding af huse tilhørende folk, de ikke kan lide, og dette er ikke blot enkelte tilfælde. Det begyndte med det hemmelige mord på en gammel kvinde, som de satte et skilt på, der sagde 'Jøde og kommunist'. Sådanne mord har nu udviklet sig til skyderi på åbne pladser ved højlys dag. Man skræmmer folk og skyder på dem med maskinpistoler med tromler, da våben nu er flyttet ud

af garnisonsbygningerne og opbevares i forstæderne til de ukrainske byer. Blandt de hærstyrker, som er udstationeret der, er der neo-nazister, der er kommet fra det vestlige Ukraine, som uden tøven fik positioner. Situationen kommer gradvist nærmere en borgerkrig, og i en borgerkrig, eller i massive tilfælde af bevæbnede selvtægtsmænd, der skyder på folk, uanset om gerningsmændene bærer en politi- eller militæruniform, vil det ikke kun være Rusland, men også det internationale samfund, som ville beskytte folk.«

Om de amerikanske sanktioner sagde han, at de ville skade troværdigheden af de amerikanske firmaer i Rusland. Om udsigten til, at Europa går med i sanktioner i stil med [sanktionerne mod] Iran, sagde han:

»Graden af, hvor meget den russiske økonomi vil lide, vil være afhængig af, i hvilken grad det er involveret i handel med NATO-landene. Vi står ikke over for potentielle sanktioner fra Kina, Indien, Brasilien, CIS (det Russiske Statssamfund af Uafhængige Stater) eller Tyrkiet. Hvis sanktionerne over for Rusland bliver gennemtvunget af USA's NATO-partnere eksklusiv Tyrkiet, hvilket lader EU tilbage, taler vi om potentielle tab i størrelsesordenen hundreder af billioner dollars. Men disse tab vil have en boomerang-effekt. Med andre ord, hvis russiske konti i dollars og euro indefrysnes, vil det betyde, at de russiske lånere, der har taget kredit, hovedsageligt russiske foretagender, som har lånt i EU og til dels fra USA og andre lande, ikke vil være i stand til at afbetale på deres gæld, og i øjeblikket står denne gæld til en værdi af 700 mia. dollars. Vore finansielle reserver udgør en halv billion dollars (500 mia.), men vores gæld er større endnu, nemlig 700 mia. dollars. Vi vil selvfølgelig miste hundreder af milliarder, men Europa vil miste endnu mere. Vi er derfor overbevist om, at fornuftige europæere, der værdsætter forretning, sluttelig vil lytte til deres forretningssektor, når den forklarer politikerne, at disse sanktioner vil skade Europa mere end Rusland og i længden vil svække Europa, for sluttelig kan

Europa ikke opgive russiske gas.«

USA: En fanfare for Obamas omgående tilbagetræden

24. marts 2014 – Professor Michael Brenner fra Universitetet i Pittsburgh har offentliggjort et tilbundsgående forslag om at stille præsident Barack Obama for en rigsret, som begynder med Obamas rolle i den løbende skandale omkring CIA's hacking ind i computerne hos Senatets Særlige Komite for Efterretningsaktiviteter. Brenner fortsætter med at nævne Obamas og Eric Holders (justitsministeren) åbenlyse krænkelse af loven ved at undtage Wall Street-bankierer fra kriminalretslig forfølgelse. Han slutter med, at Obama gør amerikanske borgere til mål for mord, uden nogen retslig proces.

Brenner begynder: »Præsidenten for De forende Stater har en overordnet forpligtelse: at opretholde Forfatningen og håndhæve landets love. Det er den ed, han aflægger på Indsættelsesdagen. Hvis han ikke til fulde overholder denne forpligtelse, bryder han kontrakten mellem sig selv og samfundet, fra hvilket han har sin myndighed, og på hvis vegne han handler. Konsekvensen er en trussel mod Republikkens velbestående. Barack Obama har krænket sin ed. Årsagerne til, at han har gjort det, er uvæsentlige for spørgsmålet om denne krænkelse og dette tillidsbrud – uanset, hvor bemærkelsesværdige de måtte være. Det kan skyldes en misfortolkning af embedsforpligtelserne; det kan skyldes en mangel på overbevisning om noget som helst under Himlen

undtagen sin egen egenart; det kan skyldes en indgroet følelse af exceptionalisme, som overgår formelle regler; det kan skyldes ekstrem politisk hensyntagen over for de kræfter i landet, som viser ham ærefrygt. Det er sandsynligvis en kombination af alle disse årsager.«

Efter en fremlæggelse af en detaljeret gennemgang af sagen med CIA-direktør John Brennan, der hackede sig ind i Senatets Særlige komite for Efterretningsaktiviteter for at stjæle »Panettarapporten«, som beskriver CIA's krænkelser af loven med sit program for torturforhør, og præsidentens beskyttelse af Brennan og CIA, konkluderer Brenner med fede typer: »Med hensyn til alle tre spørgsmål handlede CIA under John Brennans ledelse ikke som en slyngelagtig organisation. Fjernelsen af 'Panettarapporten' og andre dokumenter fra Senatskomiteens computere, hacking af personalets filer og afsendelsen af en 'rapport over forbrydelser' til justitsministeriet skete med præsident Barack Obamas viden og godkendelse.«

Efter at beskrive de to andre forbrydelser, der berettiger til en rigsretssag, konkluderer Brenner, at Obama må tvinges til omgående at træde tilbage. Alt imens Kongressen har alle beviserne for at stille ham for en rigsret, så advarer Brenner om, at niveauet af politiske intriger og partiskhed gør en rigsretssag initieret af Kongressen usandsynlig and uordentlig. Derfor må Obama tvinges til at træde tilbage omgående. Brenner nævner den nylige sag med Pave Benedict 16., som trådte tilbage som følge af Vatikanets manglende evne til at håndtere Kirkens pædofili-skandale, for at tillade en mere kvalificeret efterfølger at overtage Pavestolen, som model for at fremtvinge Obamas omgående tilbagetræden.

USA: En fanfare for Obamas omgående tilbagetræden

24. marts 2014 – Professor Michael Brenner fra Universitetet i Pittsburgh har offentliggjort et tilbundsgående forslag om at stille præsident Barack Obama for en rigsret, som begynder med Obamas rolle i den løbende skandale omkring CIA's hacking ind i computerne hos Senatets Særlige Komite for Efterretningsaktiviteter. Brenner fortsætter med at nævne Obamas og Eric Holders (justitsministeren) åbenlyse krænkelse af loven ved at undtage Wall Street-bankierer fra kriminalretslig forfølgelse. Han slutter med, at Obama gør amerikanske borgere til mål for mord, uden nogen retslig proces.

Brenner begynder: »Præsidenten for De forende Stater har en overordnet forpligtelse: at opretholde Forfatningen og håndhæve landets love. Det er den ed, han aflægger på Indsættelsesdagen. Hvis han ikke til fulde overholder denne forpligtelse, bryder han kontrakten mellem sig selv og samfundet, fra hvilket han har sin myndighed, og på hvis vegne han handler. Konsekvensen er en trussel mod Republikkens velbestående. Barack Obama har krænket sin ed. Årsagerne til, at han har gjort det, er uvæsentlige for spørgsmålet om denne krænkelse og dette tillidsbrud – uanset, hvor bemærkelsesværdige de måtte være. Det kan skyldes en misfortolkning af embedsforpligtelserne; det kan skyldes en mangel på overbevisning om noget som helst under Himlen undtagen sin egen egenart; det kan skyldes en indgroet følelse af exceptionalisme, som overgår formelle regler; det kan skyldes ekstrem politisk hensyntagen over for de kræfter i landet, som viser ham ærefrygt. Det er sandsynligvis en kombination af alle disse årsager.«

Efter en fremlæggelse af en detaljeret gennemgang af sagen med CIA-direktør John Brennan, der hackede sig ind i Senatets Særlige komite for Efterretningsaktiviteter for at stjæle »Panettarapporten«, som beskriver CIA's krænkelser af loven med sit program for torturforhør, og præsidentens beskyttelse af Brennan og CIA, konkluderer Brenner med fede typer: »Med hensyn til alle tre spørgsmål handlede CIA under John Brennans ledelse ikke som en slyngelagtig organisation. Fjernelsen af 'Panettarapporten' og andre dokumenter fra Senatskomiteens computere, hacking af personalets filer og afsendelsen af en 'rapport over forbrydelser' til justitsministeriet skete med præsident Barack Obamas viden og godkendelse.«

Efter at beskrive de to andre forbrydelser, der berettiger til en rigsretssag, konkluderer Brenner, at Obama må tvinges til omgående at træde tilbage. Alt imens Kongressen har alle beviserne for at stille ham for en rigsret, så advarer Brenner om, at niveauet af politiske intriger og partiskhed gør en rigsretssag initieret af Kongressen usandsynlig and uordentlig. Derfor må Obama tvinges til at træde tilbage omgående. Brenner nævner den nylige sag med Pave Benedict 16., som trådte tilbage som følge af Vatikanets manglende evne til at håndtere Kirkens pædofili-skandale, for at tillade en mere kvalificeret efterfølger at overtage Pavestolen, som model for at fremtvinge Obamas omgående tilbagetræden.

Julia Timosjenko viser sine sande farver i nyligt lækket

optagelse af telefonsamtale

24. marts 2014 – I en nyligt lækket telefonsamtale truer tidligere ukrainske premierminister Julia Timosjenko med at dræbe Putin («den skiderik») og alle russere. »Dræb de forbandede 'katsaps'[1] sammen med deres leder.« »Forvandl Rusland til en afbrændt mark.« Da tidligere nationale sikkerhedsrådgiver Nestor Shufrych, den anden person i samtalen, spurgte hende, »hvad skal vi stille op med resten af de 8 millioner russere, der stadig lever i Ukraine ... det er de rigtige slyngler«, siger Timosjenko, »For helvede, vi burde affyre atombomber mod dem.«

[1] Et skældsord primært brugt af ukrainere, som refererer til russere. Kommer af ordet 'ged' (tsap) og henviser til de gedebukkeskæg, som engang var næsten universelt populære i Rusland.

GCC-lande stadig forenet under Union Jack

24. marts 2014 – Internt står Golfens Samarbejdsråd (GCC) over for en stor politisk og diplomatisk krise, men eksternt forbliver det loyalt over for de angloamerikanske planer om at destabilisere og opsplitte de større nationer i det

Sydvestlige Asien gennem terrorisme og religiøse krige. 5. marts kaldte Saudi Arabien, De forenede arabiske Emirater og Bahrain deres ambassadører hjem fra Qatar pga. det, de betegnede som sidstnævntes indblanding i deres landes interne sikkerhedsanliggender.

Uenigheden har forbindelse med Qatars fortsatte støtte til det Muslimske Broderskab (MB) i Egypten og andre arabiske lande, mens Saudi Arabien i slutningen af februar havde erklæret Broderskabet for en terrorgruppe sammen med flere bevæbnede, islamiske grupper, som er aktive i den sekteriske blodsudgydelse i Syrien og Irak. Egypten har også erklæret MB for en terrorgruppe, og dets topledere er alle fængslede. Ligeledes har Saudi Arabien støttet revolten/militærkuppet i Egypten imod MB-regeringen siden juli 2013.

I tilbageblik har saudierne haft et had/kærlighedsforhold til MB i mere end 50 år. For saudierne var de nyttige redskaber imod egyptiske regeringer, begyndende i Gamal Abdul Nassers regeringstid, mens saudierne og andre GCC-lande var nyttige for MB som rige finansstøtter. Men de var uenige om teologiske og politiske principper. Egypten, engang de arabiske nationers politiske og demografiske rygrad, er planlagt til at blive svækket og blive sekundær til Saudi Arabien i regionale anliggender.

Med hensyn til Riyadh's erklæring om krig mod terror, så er det et stunt, som de udførte efter at de var blevet afsløret som den største støtte af islamisk terror af mange lande i regionen, inkl. dens hovedofre, Syrien og Irak. Dette kommer oven i landets rolle i terrorangrebene den 11. september i USA og afsløringen af dets støtte til tjetjenske og andre kaukasiske terrorgrupper i Rusland.

Selv om Golfstaterne nok støtter forskellige terrorgrupper og politiske grupper, der undertiden er i konflikt med hinanden, i Syrien og Irak, så passer den kollektive nettovirkning ind i den angloamerikanske dagsorden for regimeskift og

fragmentering af nationer langs etniske og religiøse linjer.

Saudi-Qatar-UAE-Kuwait-terrorkrigen mod Syrien og Irak står over for store udfordringer, idet de syriske og irakiske hære genvinder vigtige strategiske positioner på jorden fra disse splittede terrorgrupper. De saudiske efterretningstjenester er nu i færd med at reorganisere et stort antal af de forskellige terrorgrupper til en hær kaldet den Islamiske Front med henblik på at lancere en ny offensiv mod Damaskus. Obamaregeringen og NATO støtter i balance med hinanden den nye hær, siden saudierne angiveligt skulle have udrenset den for pro-al-Qaeda-terrorgrupperne, såsom Jabhat al-Nusra og den Islamiske Stat i Irak og Levanten. I mellemtiden kan de to sidstnævnte stadig nyde støtte fra Qatar, mens de besætter grænseområdet mellem Irak og Syrien.

GCC-lande stadig forenet under Union Jack.

24. marts 2014 – Internt står Golfens Samarbejdsråd (GCC) over for en stor politisk og diplomatisk krise, men eksternt forbliver det loyalt over for de angloamerikanske planer om at destabilisere og opsplitte de større nationer i det Sydvestlige Asien gennem terrorisme og religiøse krige. 5. marts kaldte Saudi Arabien, De forenede arabiske Emirater og Bahrain deres ambassadører hjem fra Qatar pga. det, de betegnede som sidstnævntes indblanding i deres landes interne sikkerhedsanliggender.

Uenigheden har forbindelse med Qatars fortsatte støtte til det Muslimske Broderskab (MB) i Egypten og andre arabiske lande, mens Saudi Arabien i slutningen af februar havde erklæret

Broderskabet for en terrorgruppe sammen med flere bevæbnede, islamiske grupper, som er aktive i den sekteriske blodsudgydelse i Syrien og Irak. Egypten har også erklæret MB for en terrorgruppe, og dets topledere er alle fængslede. Ligeledes har Saudi Arabien støttet revolten/militærkuppet i Egypten imod MB-regeringen siden juli 2013.

I tilbageblik har saudierne haft et had/kærlighedsforhold til MB i mere end 50 år. For saudierne var de nyttige redskaber imod egyptiske regeringer, begyndende i Gamal Abdul Nassers regeringstid, mens saudierne og andre GCC-lande var nyttige for MB som rige finansstøtter. Men de var uenige om teologiske og politiske principper. Egypten, engang de arabiske nationers politiske og demografiske rygrad, er planlagt til at blive svækket og blive sekundær til Saudi Arabien i regionale anliggender.

Med hensyn til Riyadh's erklæring om krig mod terror, så er det et stunt, som de udførte efter at de var blevet afsløret som den største støtte af islamisk terror af mange lande i regionen, inkl. dens hovedofre, Syrien og Irak. Dette kommer oven i landets rolle i terrorangrebene den 11. september i USA og afsløringen af dets støtte til tjetjenske og andre kaukasiske terrorgrupper i Rusland.

Selv om Golfstaterne nok støtter forskellige terrorgrupper og politiske grupper, der undertiden er i konflikt med hinanden, i Syrien og Irak, så passer den kollektive nettovirkning ind i den angloamerikanske dagsorden for regimeskift og fragmentering af nationer langs etniske og religiøse linjer.

Saudi-Qatar-UAE-Kuwait-terrorkrigen mod Syrien og Irak står over for store udfordringer, idet de syriske og irakiske hære genvinder vigtige strategiske positioner på jorden fra disse splittede terrorgrupper. De saudiske efterretningstjenester er nu i færd med at reorganisere et stort antal af de forskellige terrorgrupper til en hær kaldet den Islamiske Front med henblik på at lancere en ny offensiv mod Damaskus.

Obamaregeringen og NATO støtter i balance med hinanden den nye hær, siden saudierne angiveligt skulle have udrenset den for pro-al-Qaeda-terrorgrupperne, såsom Jabhat al-Nusra og den Islamiske Stat i Irak og Levanten. I mellemtiden kan de to sidstnævnte stadig nyde støtte fra Qatar, mens de besætter grænseområdet mellem Irak og Syrien.

(Stop 3. Verdenskrig; Imperium)

Forestående Obama-rejse vil handle om at lægge pres på Europa for at konfrontere Rusland, indynder sig hos saudierne

23. marts 2014 – Den britiske syndebuk Barack Obama vil indlede en seks dages rejse til Europa og Saudi Arabien søndag aften, en rundtur, der er udbredte forventninger om vil fokusere på hans forsøg på at oppiske andre nationer imod Rusland. Obama, som ledsages af udenrigsminister Kerry under hele rejsen, vil starte i Den Haag, hvor han deltager i Atomsikkerhedstopmødet, som er en international forsamling, der drejer sig om atomsikkerhed, og som flere andre statsoverhoveder vil deltage i, inkl. den kinesiske præsident Xi Jinping. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov vil lede den russiske delegation.

Obama vil mødes med den kinesiske præsident den *24. marts* og sammenkalde til et G7-møde – grundlæggende set for at vise despekt over for Rusland.

25. marts vil Obama deltage i topmødet og afholde forskellige andre møder, inkl. et trilateralt møde med Sydkoreas præsident Park og premierminister Abe fra Japan.

26. marts deltager Obama i USA-EU-topmødet i Bruxelles, møder NATO's generalsekretær og taler i det belgiske parlament – alle begivenhederne forventes at dreje sig om »Ukraine-sagen« (dvs. lange ud efter Rusland).

27. marts tager Obama til Rom, hvor han møder Pave Frans, samt både Italiens præsident og premierminister.

28. marts tager Obama til Riyadh, hvor han mødes med saudiske Kong Abdullah. De vil, iflg. en briefing af Ben Rhodes i Det hvide Hus den 21. marts, diskutere en »meget bred dagsorden mht. vor igangværende støtte til sikkerheden i Golfen. Og vores støtte til den syriske opposition, hvor vi har arbejdet meget tæt sammen med saudierne, de igangværende diskussioner om fred i Mellemøsten, så vel som også atomkraftforhandlingerne med Iran ...«

Forestående Obama-rejse vil handle om at lægge pres på Europa for at konfrontere Rusland, indynder sig hos saudierne

23. marts 2014 – Den britiske syndebuk Barack Obama vil indlede en seks dages rejse til Europa og Saudi Arabien søndag aften, en rundtur, der er udbredte forventninger om vil

fokusere på hans forsøg på at oppiske andre nationer imod Rusland. Obama, som ledsages af udenrigsminister Kerry under hele rejsen, vil starte i Den Haag, hvor han deltager i Atomsikkerhedstopmødet, som er en international forsamling, der drejer sig om atomsikkerhed, og som flere andre statsoverhoveder vil deltage i, inkl. den kinesiske præsident Xi Jinping. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov vil lede den russiske delegation.

Obama vil mødes med den kinesiske præsident den 24. marts og sammenkalde til et G7-møde – grundlæggende set for at vise despekt over for Rusland.

25.marts vil Obama deltage i topmødet og afholde forskellige andre møder, inkl. et trilateralt møde med Sydkoreas præsident Park og premierminister Abe fra Japan.

26. marts deltager Obama i USA-EU-topmødet i Bruxelles, møder NATO's generalsekretær og taler i det belgiske parlament – alle begivenhederne forventes at dreje sig om »Ukraine-sagen« (dvs. lange ud efter Rusland).

27. marts tager Obama til Rom, hvor han møder Pave Frans, samt både Italiens præsident og premierminister.

28. marts tager Obama til Riyadh, hvor han mødes med saudiske Kong Abdullah. De vil, iflg. en briefing af Ben Rhodes i Det hvide Hus den 21. marts, diskutere en »meget bred dagsorden mht. vor igangværende støtte til sikkerheden i Golfen. Og vores støtte til den syriske opposition, hvor vi har arbejdet meget tæt sammen med saudierne, de igangværende diskussioner om fred i Mellemøsten, så vel som også atomkraftforhandlingerne med Iran ...«

USA: Kennan så i 1998, NATO ekspansion ville blive en katastrofe

24. marts 2014 – Ud over Lyndon LaRouche, som har fremlagt et perspektiv for at undgå den verdenskrig, som vi står umiddelbart overfor, har mindst én anden strategisk tænk forudset, at en ekspansion af NATO ville blive en katastrofe: George Kennan, arkitekten bag 40 års inddæmning af Sovjetunionen. Pensioneret ambassadør Chas Freeman cirkulerer i øjeblikket en artikel fra 2. maj 1998, skrevet af *New York Times*-klummeskribenten Thomas Friedman, i hvilken han spurgte Kennan om hans reaktion på den daværende Senatsvedtagelse af NATO-ekspansionen til at inkludere Polen, Den tjekkiske Republik og Ungarn.

Se: Lyndon LaRouche's Storm over Asia, (video 160 min., engelsk), 1999-original:

<http://larouchepac.com/node/21709>

Når man læser det ud fra et 16 år senere perspektiv, virker Kennans svar forbløffende forudseende. »Jeg tror, det er begyndelsen til en ny Kold Krig«, sagde den 94-årige Kennan til Friedman. »Jeg tror, russerne gradvist vil reagere i stik modsat retning og påvirke deres politik. Jeg tror, det er en tragisk fejltagelse. Der var slet ingen grund til det her. Der var ingen, der truede nogen andre. Denne udvidelse ville få dette lands Grundlæggende Fædre til at rotere i deres grav. Vi

har skrevet under på at ville beskytte en hel stribe af lande, selv om vi hverken har ressourcerne eller intentionen om at gøre det på en seriøs måde.« Kennan tilføjede, efter en diskussion om, hvor dårligt russisk historie er blevet forstået i Vesten, at »Selvfølgelig vil der komme en dårlig reaktion fra Rusland, og så vil [de, der udvider NATO] sige, at det var det, vi altid har sagt, sådan er russerne – men det er simpelthen forkert.«

Som en refleksion på det, Kennan havde fortalt ham, skrev Friedman, at hvad så siden, fremtidige historikere skriver om 1990'ernes udvidelse af NATO, så er der én ting, de »med sikkerhed vil kommentere, og det er den totale fantasiforladthed, som karakteriserede den amerikanske udenrigspolitik i slutningen af 1990'erne. »De reagerede på én af de skelsættende begivenheder i det 20. århundrede – Sovjet-imperiets sammenbrud – ved at udvide NATO's koldkrigsalliance imod Rusland og rykke den tættere på Ruslands grænser. »Vi befinder os i dværgenes tidsalder«, skrev Friedman dengang. Seksten år senere er dværgenes hjerner kun blevet mindre og har bragt os tættere på en termonuklear Tredje Verdenskrig, som vil afslutte civilisationen.

Kennans kommentarer fra 1998 har givet genlyd i nylige bemærkninger fra to tidligere ambassadører til Rusland – amerikaneren Jack Matlock og briteren Tony Brenton. Matlock gav et langt interview til *Democracy Now*, hvor han fremlagde mønsteret med amerikansk overgreb på Rusland gennem NATO-ekspansionen, som nu er nået helt frem til de russiske grænser i Ukraine og Georgien. Han drog en sammenligning med, hvordan USA »gik amok«, da Rusland etablerede et brohoved på Cuba, tæt på USA's grænser.

Ambassadør Brenton kom med lignende kommentarer i en artikel, der blev publiceret i søndags i *The Independent*, hvor han bemærkede, at »Vore ministre, især premierministeren, burde tage til genmæle ved at holde udkig efter muligheder for at tale med russerne snarere end, som nu, blot at råbe ad dem. Vi

burde være mere opmærksomme på Ruslands oprigtige frygt, som er at se Ukraine blive opslugt af Vesten.«

USA: Kennan så i 1998, NATO ekspansion ville blive en katastrofe

24. marts 2014 – Ud over Lyndon LaRouche, som har fremlagt et perspektiv for at undgå den verdenskrig, som vi står umiddelbart overfor, har mindst én anden strategisk tænk forudset, at en ekspansion af NATO ville blive en katastrofe: George Kennan, arkitekten bag 40 års inddæmning af Sovjetunionen. Pensioneret ambassadør Chas Freeman cirkulerer i øjeblikket en artikel fra 2. maj 1998, skrevet af *New York Times*-klummeskribenten Thomas Friedman, i hvilken han spurgte Kennan om hans reaktion på den daværende Senatsvedtagelse af NATO-ekspansionen til at inkludere Polen, Den tjekkiske Republik og Ungarn.

*Se: Lyndon LaRouche's **Storm over Asia**, (video 160 min., engelsk), 1999-original:*

<http://larouchepac.com/node/21709>

Når man læser det ud fra et 16 år senere perspektiv, virker Kennans svar forbløffende forudseende. »Jeg tror, det er begyndelsen til en ny Kold Krig«, sagde den 94-årige Kennan til Friedman. »Jeg tror, russerne gradvist vil reagere i stik modsat retning og påvirke deres politik. Jeg tror, det er en tragisk fejltagelse. Der var slet ingen grund til det her. Der var ingen, der truede nogen andre. Denne udvidelse ville få dette lands Grundlæggende Fædre til at rotere i deres grav. Vi har skrevet under på at ville beskytte en hel stribe af lande, selv om vi hverken har ressourcerne eller intentionen om at gøre det på en seriøs måde.« Kennan tilføjede, efter en diskussion om, hvor dårligt russisk historie er blevet forstået i Vesten, at »Selvfølgelig vil der komme en dårlig reaktion fra Rusland, og så vil [de, der udvider NATO] sige, at det var det, vi altid har sagt, sådan er russerne – men det er simpelthen forkert.«

Som en refleksion på det, Kennan havde fortalt ham, skrev Friedman, at hvad så siden, fremtidige historikere skriver om 1990'ernes udvidelse af NATO, så er der én ting, de »med sikkerhed vil kommentere, og det er den totale fantasiforladthed, som karakteriserede den amerikanske udenrigspolitik i slutningen af 1990'erne. »De reagerede på én af de skelsættende begivenheder i det 20. århundrede – Sovjet-imperiets sammenbrud – ved at udvide NATO's koldkrigsalliance imod Rusland og rykke den tættere på Ruslands grænser. »Vi befinder os i dværgenes tidsalder«, skrev Friedman dengang. Seksten år senere er dværgenes hjerner kun blevet mindre og har bragt os tættere på en termonuklear Tredje Verdenskrig, som vil afslutte civilisationen.

Kennans kommentarer fra 1998 har givet genlyd i nylige bemærkninger fra to tidligere ambassadører til Rusland – amerikaneren Jack Matlock og britten Tony Brenton. Matlock gav et langt interview til *Democracy Now*, hvor han fremlagde mønsteret med amerikansk overgreb på Rusland gennem NATO-ekspansionen, som nu er nået helt frem til de russiske grænser

i Ukraine og Georgien. Han drog en sammenligning med, hvordan USA »gik amok«, da Rusland etablerede et brohoved på Cuba, tæt på USA's grænser.

Ambassadør Brenton kom med lignende kommentarer i en artikel, der blev publiceret i søndags i *The Independent*, hvor han bemærkede, at »Vore ministre, især premierministeren, burde tage til genmæle ved at holde udkig efter muligheder for at tale med russerne snarere end, som nu, blot at råbe ad dem. Vi burde være mere opmærksomme på Ruslands oprigtige frygt, som er at se Ukraine blive opslugt af Vesten.«

I kølvandet på sanktioner vender Rusland sig mod Asien og BRICS-allierede

22. marts 2014 – Rusland og Kina vil gå i retning af tættere økonomisk samarbejde med Asien som et resultat af Vestens sanktioner og andre anti-russiske tiltag, iflg. *Reuters* analyse.

Russia Today rapporterede ligeledes den 21. marts, at Rusland vil nærme sig andre medlemmer af BRICS-gruppen, som Rusland og Kina tilhører, såsom Indien og Brasilien, mht. forøget handel, energi og militært samarbejde. Brasiliens eksport af oksekød og landbrugsvarer til Rusland kunne øges for at kompensere for reduceret landbrugseksport til Rusland fra Vesteuropa som

resultat af sanktioner, bemærker *RT*.

»Jo værre Ruslands relationer med Vesten er, desto tættere vil Rusland ønske at være til Kina. Hvis du er støttet af Kina, kan ingen sige, man er isoleret«, sagde Vasily Kashin, Kina-ekspert ved tænketanken Analysis of Strategies and Technologies (CAST). Iflg. *Reuters* er det sandsynligt, at den enorme naturgasaftale mellem Rusland og Kina, som har været diskuteret i en årrække, vil blive underskrevet under præsident Putins besøg i Beijing i maj måned.

Det statsejede, russiske gasselskab Gazprom håber at pumpe 38 milliarder kubikmeter (bcm) naturgas om året til Kina fra 2018 via den første pipeline mellem verdens største producent af konventionel gas til verdens største forbruger. EU og Tyrkiet aftog 182 bcm gas fra Rusland sidste år. I år overgik Kina Tyskland som Ruslands største aftager af råolie, takket være Rosneft, Ruslands største olieselskab, som sikrede aftaler om at forøge olieforsyninger mod øst via den Østsibiriske-Stillehavs-pipeline og en anden, der krydser Kasakhstan.

Reuters påpeger ligeledes, at Igor Sechin, chefen for Rosneft, var i Tokyo, hvor han sagde, at »Hvis Europa og USA isolerer Rusland, vil Moskva se mod Østen for nye handelsaftaler, energiaftaler, militærkontrakter og politiske alliancer.« Japan, som verbalt har støttet Rusland i Krim-affæren, men afholdt sig fra sanktioner, er afhængig af russisk gas for at erstatte tabt energi som følge af nedlukningen af den japanske atomkraftsektor. Sechin inkluderede også Indien, Vietnam og Sydkorea på sin Asienrejse.

Russiske relationer med Indien er også gode, bemærker *Reuters*. I en tale tidligere på ugen tog Putin tid til at takke et andet land for dets forståelse mht. Ukraine og Krim og sagde, at Indien havde udvist »tilbageholdenhed og objektivitet.« Den 19. marts telefonerede han til den indiske premierminister Manmohan Singh for at diskutere krisen og antydte, at der var plads til, at Ruslands bånd kunne blomstre med det

traditionelt alliancefri Indien.

Putins initiativ om hævde af russisk kontrol over Krim blev meget favorabelt anskuet i det indiske etablisement, fortalte N. Raum, udgiver af avisen *The Hindu*. »Rusland har legitime interesser«, tilføjede han.

I kølvandet på sanktioner vender Rusland sig mod Asien og BRICS-allierede

22. marts 2014 – Rusland og Kina vil gå i retning af tættere økonomisk samarbejde med Asien som et resultat af Vestens sanktioner og andre anti-russiske tiltag, iflg. *Reuters* analyse.

Russia Today rapporterede ligeledes den 21. marts, at Rusland vil nærme sig andre medlemmer af BRICS-gruppen, som Rusland og Kina tilhører, såsom Indien og Brasilien, mht. forøget handel, energi og militært samarbejde. Brasiliens eksport af oksekød og landbrugsvarer til Rusland kunne øges for at kompensere for reduceret landbrugseksport til Rusland fra Vesteuropa som resultat af sanktionerne, bemærker *RT*.

»Jo værre Ruslands relationer med Vesten er, desto tættere vil Rusland ønske at være til Kina. Hvis du er støttet af Kina, kan ingen sige, man er isoleret«, sagde Vasily Kashin, Kina-ekspert ved tænketanken Analysis of Strategies and Technologies (CAST). Iflg. *Reuters* er det sandsynligt, at den enorme naturgasaftale mellem Rusland og Kina, som har været diskuteret i en årrække, vil blive underskrevet under præsident Putins besøg i Beijing i maj måned.

Det statsejede, russiske gasselskab Gazprom håber at pumpe 38 milliarder kubikmeter (bcm) naturgas om året til Kina fra 2018 via den første pipeline mellem verdens største producent af konventionel gas til verdens største forbruger. EU og Tyrkiet aftog 182 bcm gas fra Rusland sidste år. I år overgik Kina Tyskland som Ruslands største aftager af råolie, takket være Rosneft, Ruslands største olieselskab, som sikrede aftaler om at forøge olieforsyninger mod øst via den Østsibiriske-Stillehavs-pipeline og en anden, der krydser Kasakhstan.

Reuters påpeger ligeledes, at Igor Sechin, chefen for Rosneft, var i Tokyo, hvor han sagde, at »Hvis Europa og USA isolerer Rusland, vil Moskva se mod Østen for nye handelsaftaler, energiaftaler, militærkontrakter og politiske alliancer.« Japan, som verbalt har støttet Rusland i Krim-affæren, men afholdt sig fra sanktioner, er afhængig af russisk gas for at erstatte tabt energi som følge af nedlukningen af den japanske atomkraftsektor. Sechin inkluderede også Indien, Vietnam og Sydkorea på sin Asienrejse.

Russiske relationer med Indien er også gode, bemærker *Reuters*. I en tale tidligere på ugen tog Putin tid til at takke et andet land for dets forståelse mht. Ukraine og Krim og sagde, at Indien havde udvist »tilbageholdenhed og objektivitet.« Den 19. marts telefonerede han til den indiske premierminister Manmohan Singh for at diskutere krisen og antydede, at der var plads til, at Ruslands bånd kunne blomstre med det traditionelt alliancefri Indien.

Putins initiativ om hævvelse af russisk kontrol over Krim blev meget favorabelt anskuet i det indiske etablissement, fortalte N. Raum, udgiver af avisen *The Hindu*. »Rusland har legitime interesser«, tilføjede han.

Helga Zepp-LaRouche: Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

22. marts 2014 – Der er ikke en eneste grund til, at Tyskland skulle gå med til selv de mindste sanktioner mod Rusland, for de er lige så meget rettet imod vore fundamentale interesser, hvor de er en del af en yderst farlig, eskalerende spiral, for enden af hvilken udslettelsen af den menneskelige civilisation gennem en global, termionuklear krig findes. Hvis denne katastrofe skal afvendes, må vi i stedet for omgående sætte en international fredsorden på dagsordenen, i hvilken alle nationer på denne planet arbejder sammen om menneskehedens fælles mål.[1]

Hvad får EU's stats- og regeringsledere til i al hast at underskrive en delvis EU-associeringsaftale med »Jats«, af Victoria Nulands nåde overgangs-ministerpræsident i Ukraine, i hvis regering der sidder 3 nazistiske ministre, hvis chef for sikkerheds- og forsvarsrådet er medstifter af det National-Sociale Parti, Andrij Parubij, og hvis justitsminister, general Oleg Machnitzki, er et førende medlem af det ultra-nationalistiske Svoboda-parti?

Hvorfor indgår EU en pagt med en regering, der kom til magten gennem et statskup, som fascistiske stormtropper var ansvarlige for, og samtidig lancerer sanktioner imod Rusland, som, iflg. velrenommerede internationale og frem for alt amerikanske eksperter i forfatningsret, som f.eks. John V. Whitbek[2] og professor Stephen Cohen[3], har holdt sig strengt til folkeretten? Det betyder, at EU er fast besluttet på at holde fast ved en imperialistisk kurs over for Rusland, som imidlertid på ingen måde vil indbringe den håbede forøgede

magt, men tværtimod vil føre til Europas udslettelse i en atomkrig!

Præsidenten for det russiske Akademi for Geopolitiske Spørgsmål, militæreksperten dr. Konstantin Sivkov[4], kommenterede NATO's seneste beslutning om at modernisere og forstærke de taktiske luftstyrker og de taktiske atomvåben i Europa, som et potentielt tegn på en forberedelse til en krig med Rusland. Ifølge dette skal jagerflyene F-16 og Tornado BBC, såvel som det videreudviklede jagerfly F-35, i fem NATO-lande udstyres med udrustning, som gør det muligt at kaste atombomber af B61-12-klassen. Derved bliver lande, som hidtil har været ikke-atomvåbenlande, udstyret med atomvåben, og det er Belgien, Holland, Tyrkiet, Tyskland og Italien.

Hans M. Kristenson[5], ophavsmand til Federation of American Scientists Strategic Security Blog, har tidligere, den 28. februar, vurderet denne videreudvikling af B61-12-bomben som en overtrædelse af traktaten om ikke-spredning af atomvåben og som et brud på Obamaregeringens løfter om at reducere atomvåbnenes rolle i det hele taget. Under påskud af en forlængelse af levetiden har man skabt en ny atomkapacitet, som ikke eksisterede med den nuværende version af bomben. Takket være et helt nyt udstyr i halepartiet ville træfsikkerheden blive væsentligt forbedret fra de nuværende 110 – 180 meter til ca. 30 meter, og de har yderligere den evne at kunne glide frem til deres mål, hvilket tilsammen muliggør angreb med væsentlig lavere radioaktivt nedfald.

Kristenson understreger, at B61-12-bomberne ville være i stand til at tage hele spektret af militære missioner mod mål gennem brugen af ikke-styrede bomber (fritfaldsbomber) af bordet, fra den mindste sprængkraft i B61-4 (0,3 kiloton) til B83-1 med 1200 kiloton og den nukleare bunkers-sprængbombe B61-11. »Det er en betydelig ydelse for et våben, som for blot nogle år siden blot blev betegnet som en generel overhaling af fire gamle B-61 bomber. Nu er B61-12 en opgraderet atombombe til alle formål, som generelt tager hele spektret af fritfalds-

bomber af bordet«, skriver Kristenson og spørger, hvorfor skaber man denne kapacitet, når de slet ikke modsvarer Europas sikkerhedsinteresser?

Dr. Sivkov formoder, at den fejlslagne, amerikanske strategi (at, gennem det pro-vestlige kup i Ukraine, afskære Rusland fra den strategisk vigtige adgang til Sortehavet, og dermed gøre landet forsvarsløst, *HZL*) kunne føre til en mere radikal politik, nemlig et direkte militært angreb på Rusland. I denne sammenhæng giver forsøget på at forøge de taktiske atomvåbens potentiale i Europa helt igennem mening, nemlig den at opnå overlegenhed over for de russiske våbensystemer. I tilfælde af, at USA opnår dette mål, ville det muliggøre en NATO-angrebskrig i Europa, mens Rusland vil begrænse sig mht. til at føre krig på europæisk territorium og give afkald på et angreb med atomvåben mod USA af frygt for et gengældelsesangreb fra amerikanernes strategiske kapacitet. Moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa må derfor vurderes som en amerikansk forberedelse til en krig med Rusland.

Den utopiske forestilling, at en atomkrig »kan vindes« gennem en videreudvikling af intelligente våbensystemer, viser sig i alle aspekter af NATO's og USA's doktriner, som alle tilsigter at udslette luftforsvaret, ødelægge kommando- og kontrolfunktionerne og således eliminere evnen til at udføre et gengældelsesangreb. Det er grundforudsætningen for det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, det er grundlaget for doktrinen om »Prompt Global Strike« (omgående globalt angreb), såvel som for Air-Sea-Battle-doktrinen (luft-søslagsdoktrin) over for Kina. I *Strategic Studies Quarterly*, US-Airforce's officielle magasin, havde forfatterne Lieber og Press allerede i foråret 2013 bebudet afslutningen på NATO's MAD-doktrin (Gensidig garanteret ødelæggelse) og opstillingen af tesen om, at en atomkrig kan vindes. Diverse kritikere af denne vrangforestilling har påpeget, at alle disse doktriner opfordrer til et væddeløb om at levere et førsteangreb og

forhøjer faren for krig massivt.

Disse utopiske krigsdoktriner er udtryk for den kendsgerning, at Storbritannien og USA, efter Sovjetunionens sammenbrud i 1991, i stedet for at udnytte chancen for at etablere en virkelig fredsorden, besluttede at herske over hele verden som et imperium på basis af det særlige, angloamerikanske forhold. Med denne plan for øje findes grunden til NATO's og EU's kontinuerlige udvidelse mod Øst, såvel som også den systematiske inddæmningsstrategi over for Rusland og Kina. Nogle strategiske analytikere indrømmer imidlertid, at den aktuelle krise begyndte her, og at det også er her, grunden skal findes til, hvorfor man aldrig har tilbudt Rusland at blive en del af en sikkerhedsalliance og lige så lidt har besvaret diverse russiske tilbud. Den europæiske Møntunion (euroen), som en pris for den tyske genforening og EU-traktaterne fra Maastricht til Lissabon, har forvandlet EU til at være juniorpartner i dette angloamerikanske imperium.

Den akutte krigsårsag er et resultat af det umiddelbart forestående sammenbrud af det transatlantiske finanssystem. Hverken det britiske monarki og dets magtbase, City of London, eller kontinuummet Bush-Obama og deres magtbase, Wall Street, kan bære den forestilling, at deres system bryder sammen, alt imens de asiatiske lande – Kina, Indien og Rusland – udvikler sig økonomisk. Det er den gamle, geopolitiske tilskyndelse fra Halford Mackinder, Milner, Haushofer og Co. – den overbevisning, at det eurasiske hjertelands dominans er en trussel mod de atlantiske randstater –, som allerede førte til Første Verdenskrig. EU's netop vedtagne Enhedsmekanisme til Bankafvikling[6] (SRM), altså den trinvis plan for en Europæisk Bankunion og den såkaldte Cypern-model[7], bail-in, betyder enden på det europæiske finanssystem. For hvis denne bail-in-mekanisme bliver indført, vil det håbløst bankerotte finanssystem kollapse indad, nogenlunde på samme måde, som hvis trækspillet til en elevator går i stykker på 70. etage i en skyskraber, og elevatoren styrter til jorden i frit fald.

Man må forstå idéen om imperium og dens geopolitiske motivation, som er orienteret mod Ruslands og Kinas kapitulation og om nødvendigt ødelæggelse gennem krig, for at forstå den strategiske situation. Intensive økonomiske forbindelser mellem Tyskland og begge de nævnte lande er en torn i øjet på imperiet. Og derfor er økonomiske sanktioner det bedste middel til at ruinere dette samarbejde, til skade for begge sider.

Denne geostrategiske konfrontation med Rusland og Kina, og deres potentielle samarbejde med industrinationen Tyskland, har været den historiske kontinuitet, siden Bismarcks dage – heri lå grunden til hans afskedigelse som kansler og til de skaktræk, med hvilke kursen for udbruddet af Første Verdenskrig blev afstukket. Da Rathenau forsøgte at overvinde den isolation og det økonomiske kvælergreb, som blev landet påtvunget gennem Versailles-traktaten, gennem Rapallo-traktaten, som altså gik ud på et omfattende økonomisk samarbejde med Rusland, blev han og alle andre, der havde underskrevet denne traktat, myrdet inden for et år. Den veldokumenterede finansielle understøttelse af Hitler gennem chefen for Bank of England, Montagu Morgan, og Prescott Bush[8], havde den samme principielle årsag; man vidste, at, med Hitler ville det komme til en krig mellem Tyskland og Rusland. Da Tyskland blev tvunget ind i Maastricht-spændetrøjen, havde det det erklærede mål at forhindre Tysklands økonomiske samarbejde med Rusland og Eurasien, hvilket Ruslands geopolitiske nederlag under Jeltsin-årene havde forhindret.

Det eksistentielle spørgsmål, som vi i Tyskland i dag står overfor, lyder således: Har vi lært noget som helst af historien, eller vil vi for tredje gang lade os gøre til ofre for Det britiske Imperiums geopolitik, for hvilket imperium Wall Street historisk set blot er en filial?

Hvis vi ikke vil gå med til, at vi, ved hjælp af en eskalerende spiral af økonomiske sanktioner, som ruinerer os,

og en militærpolitik, som gør os til skueplads for en atomkrig, medvirker til vor egen undergang, som lam, der føres til slagtebænken, så må Tyskland tage initiativet og foreslå en fredsorden.

Hvis nu vigtige repræsentanter for industrien, de sociale organisationer og andre tænkende mennesker foreslog at overvinde kasinoøkonomien gennem indførelsen af en bankopdeling i traditionen efter Glass/Steagall-loven[9], blive enige om et kreditsystem[10] sammen med de eurasiske nationer til opbygning af Verdenslandbroen[11] og forpligte sig til at samarbejde for menneskehedens fælles mål, så ville der være en udvej.

Er vi intelligente nok til at vedtage dette alternativ?

[1] Helga Zepp-LaRouche:

» Et nyt, økonomisk/kulturelt paradigme kan skabe en skøn fremtid for menneskeheden«:
<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[2] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1588>

[3] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1377>

[4] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[5] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[6] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1590>

[7] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1041>

[8] *jo, far og farfar til de senere amerikanske præsidenter!*
– SI-red

[9] Tom Gillesberg: Glass/Steagall – ikke EU-fascisme

Og GLASS-STEAGALL BANKOPDELING

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[10] NYT KREDITSYSTEM

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[11] Video: Den eurasiske Landbro, engelsk.

Videoserien er i færd med at blive oversat til dansk – hold øje med det!

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/411>

Helga Zepp-LaRouche: Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

22. marts 2014 – Der er ikke en eneste grund til, at Tyskland skulle gå med til selv de mindste sanktioner mod Rusland, for de er lige så meget rettet imod vore fundamentale interesser, hvor de er en del af en yderst farlig, eskalerende spiral, for enden af hvilken udslettelsen af den menneskelige civilisation gennem en global, termionuklear krig findes. Hvis denne katastrofe skal afvendes, må vi i stedet for omgående sætte en international fredsorden på dagsordenen, i hvilken alle nationer på denne planet arbejder sammen om menneskehedens fælles mål.[1]

Hvad får EU's stats- og regeringsledere til i al hast at underskrive en delvis EU-associeringsaftale med »Jats«, af Victoria Nulands nåde overgangs-ministerpræsident i Ukraine, i hvis regering der sidder 3 nazistiske ministre, hvis chef for sikkerheds- og forsvarsrådet er medstifter af det National-Sociale Parti, Andrij Parubij, og hvis justitsminister, general Oleg Machnitzki, er et førende medlem af det ultra-nationalistiske Svoboda-parti?

Hvorfor indgår EU en pagt med en regering, der kom til magten gennem et statskup, som fascistiske stormtropper var ansvarlige for, og samtidig lancerer sanktioner imod Rusland, som, iflg. velrenommerede internationale og frem for alt amerikanske eksperter i forfatningsret, som f.eks. John V. Whitbek[2] og professor Stephen Cohen[3], har holdt sig strengt til folkeretten? Det betyder, at EU er fast besluttet på at holde fast ved en imperialistisk kurs over for Rusland, som imidlertid på ingen måde vil indbringe den håbede forøgede magt, men tværtimod vil føre til Europas udslettelse i en atomkrig!

Præsidenten for det russiske Akademi for Geopolitiske Spørgsmål, militæreksperten dr. Konstantin Sivkov[4], kommenterede NATO's seneste beslutning om at modernisere og forstærke de taktiske luftstyrker og de taktiske atomvåben i Europa, som et potentielt tegn på en forberedelse til en krig med Rusland. Ifølge dette skal jagerflyene F-16 og Tornado BBC, såvel som det videreudviklede jagerfly F-35, i fem NATO-lande udstyres med udrustning, som gør det muligt at kaste atombomber af B61-12-klassen. Derved bliver lande, som hidtil har været ikke-atomvåbenlande, udstyret med atomvåben, og det er Belgien, Holland, Tyrkiet, Tyskland og Italien.

Hans M. Kristenson[5], ophavsmand til Federation of American Scientists Strategic Security Blog, har tidligere, den 28. februar, vurderet denne videreudvikling af B61-12-bomben som en overtrædelse af traktaten om ikke-spredning af atomvåben og som et brud på Obamaregeringens løfter om at reducere

atomvåbnenes rolle i det hele taget. Under påskud af en forlængelse af levetiden har man skabt en ny atomkapacitet, som ikke eksisterede med den nuværende version af bomben. Takket være et helt nyt udstyr i halepartiet ville træfsikkerheden blive væsentligt forbedret fra de nuværende 110 – 180 meter til ca. 30 meter, og de har yderligere den evne at kunne glide frem til deres mål, hvilket tilsammen muliggør angreb med væsentlig lavere radioaktivt nedfald.

Kristenson understreger, at B61-12-bomberne ville være i stand til at tage hele spektret af militære missioner mod mål gennem brugen af ikke-styrede bomber (fritfaldsbomber) af bordet, fra den mindste sprængkraft i B61-4 (0,3 kiloton) til B83-1 med 1200 kiloton og den nukleare bunkers-sprængbombe B61-11. »Det er en betydelig ydelse for et våben, som for blot nogle år siden blot blev betegnet som en generel overhaling af fire gamle B-61 bomber. Nu er B61-12 en opgraderet atombombe til alle formål, som generelt tager hele spektret af fritfaldsbomber af bordet«, skriver Kristenson og spørger, hvorfor skaber man denne kapacitet, når de slet ikke modsvarer Europas sikkerhedsinteresser?

Dr. Sivkov formoder, at den fejlslagne, amerikanske strategi (at, gennem det pro-vestlige kup i Ukraine, afskære Rusland fra den strategisk vigtige adgang til Sortehavet, og dermed gøre landet forsvarsløst, *HZL*) kunne føre til en mere radikal politik, nemlig et direkte militært angreb på Rusland. I denne sammenhæng giver forsøget på at forøge de taktiske atomvåbens potentiale i Europa helt igennem mening, nemlig den at opnå overlegenhed over for de russiske våbensystemer. I tilfælde af, at USA opnår dette mål, ville det muliggøre en NATO-angrebskrig i Europa, mens Rusland vil begrænse sig mht. til at føre krig på europæisk territorium og give afkald på et angreb med atomvåben mod USA af frygt for et gengældelsesangreb fra amerikanernes strategiske kapacitet. Moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa må derfor vurderes som en amerikansk forberedelse til en krig med

Rusland.

Den utopiske forestilling, at en atomkrig »kan vindes« gennem en videreudvikling af intelligente våbensystemer, viser sig i alle aspekter af NATO's og USA's doktriner, som alle tilsigter at udslette luftforsvaret, ødelægge kommando- og kontrolfunktionerne og således eliminere evnen til at udføre et gengældelsesangreb. Det er grundforudsætningen for det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, det er grundlaget for doktrinen om »Prompt Global Strike« (omgående globalt angreb), såvel som for Air-Sea-Battle-doktrinen (luft-søslagsdoktrin) over for Kina. I *Strategic Studies Quarterly*, US-Airforce's officielle magasin, havde forfatterne Lieber og Press allerede i foråret 2013 bebudet afslutningen på NATO's MAD-doktrin (Gensidig garanteret ødelæggelse) og opstillingen af tesen om, at en atomkrig kan vindes. Diverse kritikere af denne vrangforestilling har påpeget, at alle disse doktriner opfordrer til et væddeløb om at levere et førsteangreb og forhøjer faren for krig massivt.

Disse utopiske krigsdoktriner er udtryk for den kendsgerning, at Storbritannien og USA, efter Sovjetunionens sammenbrud i 1991, i stedet for at udnytte chancen for at etablere en virkelig fredsorden, besluttede at herske over hele verden som et imperium på basis af det særlige, angloamerikanske forhold. Med denne plan for øje findes grunden til NATO's og EU's kontinuerlige udvidelse mod Øst, såvel som også den systematiske inddæmningsstrategi over for Rusland og Kina. Nogle strategiske analytikere indrømmer imidlertid, at den aktuelle krise begyndte her, og at det også er her, grunden skal findes til, hvorfor man aldrig har tilbudt Rusland at blive en del af en sikkerhedsalliance og lige så lidt har besvaret diverse russiske tilbud. Den europæiske Møntunion (euroen), som en pris for den tyske genforening og EU-traktaterne fra Maastricht til Lissabon, har forvandlet EU til at være juniorpartner i dette angloamerikanske imperium.

Den akutte krigsårsag er et resultat af det umiddelbart

forestående sammenbrud af det transatlantiske finanssystem. Hverken det britiske monarki og dets magtbase, City of London, eller kontinuummet Bush-Obama og deres magtbase, Wall Street, kan bære den forestilling, at deres system bryder sammen, alt imens de asiatiske lande – Kina, Indien og Rusland – udvikler sig økonomisk. Det er den gamle, geopolitiske tilskyndelse fra Halford Mackinder, Milner, Haushofer og Co. – den overbevisning, at det eurasiske hjertelands dominans er en trussel mod de atlantiske randstater –, som allerede førte til Første Verdenskrig. EU's netop vedtagne Enhedsmekanisme til Bankafvikling[6] (SRM), altså den trinvis plan for en Europæisk Bankunion og den såkaldte Cypern-model[7], bail-in, betyder enden på det europæiske finanssystem. For hvis denne bail-in-mekanisme bliver indført, vil det håbløst bankerotte finanssystem kollapse indad, nogenlunde på samme måde, som hvis trækspillet til en elevator går i stykker på 70. etage i en skyskraber, og elevatoren styrter til jorden i frit fald.

Man må forstå idéen om imperium og dens geopolitiske motivation, som er orienteret mod Ruslands og Kinas kapitulation og om nødvendigt ødelæggelse gennem krig, for at forstå den strategiske situation. Intensive økonomiske forbindelser mellem Tyskland og begge de nævnte lande er en torn i øjet på imperiet. Og derfor er økonomiske sanktioner det bedste middel til at ruinere dette samarbejde, til skade for begge sider.

Denne geostrategiske konfrontation med Rusland og Kina, og deres potentielle samarbejde med industrinationen Tyskland, har været den historiske kontinuitet, siden Bismarcks dage – heri lå grunden til hans afskedigelse som kansler og til de skaktræk, med hvilke kursen for udbruddet af Første Verdenskrig blev afstukket. Da Rathenau forsøgte at overvinde den isolation og det økonomiske kvælergreb, som blev landet påtvunget gennem Versailles-traktaten, gennem Rapallo-traktaten, som altså gik ud på et omfattende økonomisk samarbejde med Rusland, blev han og alle andre, der havde

underskrevet denne traktat, myrdet inden for et år. Den veldokumenterede finansielle understøttelse af Hitler gennem chefen for Bank of England, Montagu Morgan, og Prescott Bush[8], havde den samme principielle årsag; man vidste, at, med Hitler ville det komme til en krig mellem Tyskland og Rusland. Da Tyskland blev tvunget ind i Maastricht-spændetrøjen, havde det det erklærede mål at forhindre Tysklands økonomiske samarbejde med Rusland og Eurasien, hvilket Ruslands geopolitiske nederlag under Jeltsin-årene havde forhindret.

Det eksistentielle spørgsmål, som vi i Tyskland i dag står overfor, lyder således: Har vi lært noget som helst af historien, eller vil vi for tredje gang lade os gøre til ofre for Det britiske Imperiums geopolitik, for hvilket imperium Wall Street historisk set blot er en filial?

Hvis vi ikke vil gå med til, at vi, ved hjælp af en eskalerende spiral af økonomiske sanktioner, som ruinerer os, og en militærpolitik, som gør os til skueplads for en atomkrig, medvirker til vor egen undergang, som lam, der føres til slagtebænken, så må Tyskland tage initiativet og foreslå en fredsorden.

Hvis nu vigtige repræsentanter for industrien, de sociale organisationer og andre tænkende mennesker foreslog at overvinde kasinoøkonomien gennem indførelsen af en bankopdeling i traditionen efter Glass/Steagall-loven[9], blive enige om et kreditsystem[10] sammen med de eurasiske nationer til opbygning af Verdenslandbroen[11] og forpligtede sig til at samarbejde for menneskehedens fælles mål, så ville der være en udvej.

Er vi intelligente nok til at vedtage dette alternativ?

[1] Helga Zepp-LaRouche:

» Et nyt, økonomisk/kulturelt paradigme kan skabe en skøn
fremtid for menneskeheden«:
<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[2] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1588>

[3] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1377>

[4] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[5] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[6] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1590>

[7] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1041>

[8] *jo, far og farfar til de senere amerikanske præsidenter! –
SI-red*

[9] Tom Gillesberg: Glass/Steagall – ikke EU-fascisme

Og GLASS-STEAGALL BANKOPDELING

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[10] NYT KREDITSYSTEM

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[11] Video: Den eurasiske Landbro, engelsk.

Videoserien er i færd med at blive oversat til dansk – hold øje med det!

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/411>

**Skal Europa være skueplads
for atomkrig med Rusland?
Russisk strategisk tanker:
USA forbereder sig på
atomkrig mod Rusland;
LaRouche: Obamas Hitler-i-**

bunkeren træk

22. marts 2014 – Er USA i færd med at forberede en krigsskueplads – atomkrig mod Rusland i Europa?

Dr. Konstantin Sivkov argumenterer, i en artikel den 18. marts med titlen »Vesten forbereder sig til krig med Rusland«, at det er virkelig præcist, hvad USA gør, især efter, at Rusland har påført USA et strategisk nederlag med sin annektering af Krim-halvøen. Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som blev stiftet af tidl. højtstående embedsmand i det russiske Forsvarsministerium, gen. Leonid Ivashov, påpeger moderniseringen af den taktiske bombe B61 og planer om at integrere den i F-16 og Tornado flyene i fem NATO-lande, såvel som udstationeringen af amerikanske styrker i Europa, en opgave, der skal fuldføres omkring 2019, hvor de første B61-12'ere skal leveres. Omtrent ved årtiets slutning skal disse F-16'ere og Tornadoer erstattes af F-35 Fælles Angrebskampfly, som også vil have kapacitet til at kaste de forbedrede B61-bomber.

Sivkov trækker helt tydeligt på to nylige indlæg af Hans M. Kristenson, forfatteren af Federation of American Scientist's Strategic Security Blog, dog uden at nævne den. Kristenson antyder meget kraftigt, at opgraderingen af B61-12 er en overtrædelse af NPT (Traktaten om ikke-spredning af kernevåben) og Obamaregeringens egne løfter, fordi det grundlæggende set skaber en ny atomkapacitet, som ikke findes i de aktuelle versioner af denne bombe, men det gøres under påskud af et program om forlængelse af levetid (*bombens? – red*), (om end det er bagud iflg. tidsplanen og overskrider budgettet). Iflg. dette program får den opgraderede bombe en ny samling 'haleudstyr' (tail kit assembly), som væsentligt forbedrer dens præcision fra omkring 110-180 meter ned til måske så lidt som 30 meter. Haleudstyret giver også bomben evnen til at svæve hen mod sit mål, noget, som de aktuelle ikke-styrede versioner af bomben ikke kan. Ifølge

Obamaregeringens egen definition af et »livsforlængende program« må B61 ikke få nye militære kapaciteter, men her er det altså.

Kristenson bemærkede i et indlæg den 28. februar, at NATO i 2012 besluttede, at »alliancens atomstyrkeholdning i øjeblikket imødegår kriterierne for en holdning om effektiv afskrækkelse og forsvar.« Hvis det er tilfældet, spørger han, »hvorfor så opgradere den med styrede B61-12 atombomber og F-35 lydløse kampfly?« Ja, hvorfor skabe denne nye kapacitet, når det offentligt erklærede mål er at fjerne behovet for atomvåben i det hele taget, og hvorfor skabe den, når det ikke engang er passende for Europas sikkerhedsbehov i dag?

Direkte angreb på Rusland

Sivkov argumenterer, at opgraderingen af B61 ikke har noget at gøre med nogle af disse erklæringer. Han antyder, at USA's fejlslagne strategi i Eurasien kunne føre til en mere radikal politik, »et direkte angreb på Rusland.« I denne sammenhæng er en forøgelse af potentialet for taktiske atomvåben i Europa derfor fuldt ud forståeligt: det drejer sig om at opnå disse våbens overlegenhed over for Rusland.« Hvis USA opnår dette mål, så vil en NATO-aggressionskrig være mulig, og Ruslands evne til et tilsvarende gengældelsesangreb vil være begrænset af risikoen for et amerikansk, strategisk svar.

»Formodentlig antager det amerikanske lederskab, at Rusland fører en kampagne om krig mod NATO på den europæiske skueplads og ikke vil beslutte at bruge strategiske atomvåben mod USA af frygt for gengældelse«, skriver Sivkov. Han tilføjer, at USA's beslutning om at forøge de taktiske atomvåbens kapacitet i Europa er »et tegn på USA's forberedelse til krigen mod Rusland.«

Sivkovs artikel er endnu en indikation på den intense opmærksomhed, som russiske militæranalytikere, både bag scenen og i artikler offentliggjort af uafhængige organisationer,

udviser over for forsøg på at neutralisere Ruslands atomafskrækkelse.

Virkeligheden er den, at den krig, som der er umiddelbar udsigt til, ikke vil blive en europæisk krig, men en totalt global termonuklear krig, som Lyndon LaRouche har påpeget. De forberedelser, som Sivkov og Kristenson kommenterer, drejer sig om at opnå en kapacitet til at forsøge at udslette Ruslands og Kinas evne til at udføre en gengældelsesangreb før og under et fuldt optrappet, termonukleart angreb på Eurasien. Enhver, der måtte betvivle dette, behøve blot at læse Obamaregeringens rapport til Kongressen sidste sommer om strategien for anvendelse af atomvåben. Dette dokument erklærer, at de nye retningslinjer, som det beskriver, »kræver, at USA bevarer en betydelig evne til at imødegå potentielle modstandere.« Men dette vil ikke fungere.

»Det, der er tale om, er et forsøg fra Det britiske Imperiums side«, sagde Lyndon LaRouche. »Glem USA. USA er imod dette her, med undtagelse af Brennan osv.«

»Det er en refleksion af britisk ekstremisme og Obamas sindssyge. Han opfører sig nu på en måde, som vi nødvendigvis må anse for at være klinisk sindssyge. Med andre ord, så er han Hitler i bunkeren. Og jeg mener, at vi nok skal sige det sådan. 'I en Hitler-i-bunkeren-reaktion fra Obama.' Men ophavsmanden til alt det her er det britiske monarki, – Det britiske Imperium. Og det er kapaciteten. Den afgørende kapacitet er USA's deltagelse som en allieret af Det britiske Imperium. Det er sådan, det ville blive ført. Det er sådan, som man faktisk ville køre et globalt program.«

»Hvis Obama forsøger at lancere en Tredje Verdenskrig, vil det eneste, effektive modangreb være en tilintetgørelse af kredsen omkring det britiske monarki og deres medskyldige. Det ville være en afskrækkelse. Man må tænke på en psykologisk afskrækkelse. Den største afskrækkelse er at overbevise det britiske imperiesystem om, at DET er målet for udslettelse,

snarere end nogen andel del af verden.«

Sivkovs artikel kan læses på
russisk: <http://vpk-news.ru/news/19567>

De to nylige indlæg af Hans Kristenson findes på:
<http://blogs.fas.org/security/2014/02/b61-12pictures/> :

B61-12: First Pictures Show New Military Capability

Og på:
<http://blogs.fas.org/security/2014/03/b61-12integration/> :

B61-12 Nuclear Bomb Integration on NATO Aircraft to Start in
2015.

SKAL EUROPA VÆRE SKUEPLADS FOR ATOMKRIG MOD RUSLAND?

*Russisk strategisk tænker: USA forbereder sig på atomkrig mod
Rusland; LaRouche: Obamas Hitler-i-bunkeren træk*

22. marts 2014 – Er USA i færd med at forberede en
krigsskueplads – atomkrig mod Rusland i Europa?

Dr. Konstantin Sivkov argumenterer, i en artikel den 18. marts

med titlen »Vesten forbereder sig til krig med Rusland«, at det er virkelig præcist, hvad USA gør, især efter, at Rusland har påført USA et strategisk nederlag med sin annektering af Krim-halvøen. Sivkov, præsident for Akademiet for Geopolitiske Studier, som blev stiftet af tidl. højtstående embedsmand i det russiske Forsvarsministerium, gen. Leonid Ivashov, påpeger moderniseringen af den taktiske bombe B61 og planer om at integrere den i F-16 og Tornado flyene i fem NATO-lande, såvel som udstationeringen af amerikanske styrker i Europa, en opgave, der skal fuldføres omkring 2019, hvor de første B61-12'ere skal leveres. Omtrent ved årtiets slutning skal disse F-16'ere og Tornadoer erstattes af F-35 Fælles Angrebskampfly, som også vil have kapacitet til at kaste de forbedrede B61-bomber.

Sivkov trækker helt tydeligt på to nylige indlæg af Hans M. Kristenson, forfatteren af Federation of American Scientist's Strategic Security Blog, dog uden at nævne den. Kristenson antyder meget kraftigt, at opgraderingen af B61-12 er en overtrædelse af NPT (Traktaten om ikke-spredning af kernevåben) og Obamaregeringens egne løfter, fordi det grundlæggende set skaber en ny atomkapacitet, som ikke findes i de aktuelle versioner af denne bombe, men det gøres under påskud af et program om forlængelse af levetid (*bombens? – red*), (om end det er bagud iflg. tidsplanen og overskrider budgettet). Iflg. dette program får den opgraderede bombe en ny samling 'haleudstyr' (tail kit assembly), som væsentligt forbedrer dens præcision fra omkring 110-180 meter ned til måske så lidt som 30 meter. Haleudstyret giver også bomben evnen til at svæve hen mod sit mål, noget, som de aktuelle ikke-styrede versioner af bomben ikke kan. Ifølge Obamaregeringens egen definition af et »livsforlængende program« må B61 ikke få nye militære kapaciteter, men her er det altså.

Kristenson bemærkede i et indlæg den 28. februar, at NATO i 2012 besluttede, at »alliancens atomstyrkeholdning i

øjeblikket imødegår kriterierne for en holdning om effektiv afskrækkelse og forsvar.« Hvis det er tilfældet, spørger han, »hvorfor så opgradere den med styrede B61-12 atombomber og F-35 lydløse kampfly?« Ja, hvorfor skabe denne nye kapacitet, når det offentligt erklærede mål er at fjerne behovet for atomvåben i det hele taget, og hvorfor skabe den, når det ikke engang er passende for Europas sikkerhedsbehov i dag?

Direkte angreb på Rusland

Sivkov argumenterer, at opgraderingen af B61 ikke har noget at gøre med nogle af disse erklæringer. Han antyder, at USA's fejlslagne strategi i Eurasien kunne føre til en mere radikal politik, »et direkte angreb på Rusland.« I denne sammenhæng er en forøgelse af potentialet for taktiske atomvåben i Europa derfor fuldt ud forståeligt: det drejer sig om at opnå disse våbens overlegenhed over for Rusland.« Hvis USA opnår dette mål, så vil en NATO-aggressionskrig være mulig, og Ruslands evne til et tilsvarende gengældelsesangreb vil være begrænset af risikoen for et amerikansk, strategisk svar.

»Formodentlig antager det amerikanske lederskab, at Rusland fører en kampagne om krig mod NATO på den europæiske skueplads og ikke vil beslutte at bruge strategiske atomvåben mod USA af frygt for gengældelse«, skriver Sivkov. Han tilføjer, at USA's beslutning om at forøge de taktiske atomvåbens kapacitet i Europa er »et tegn på USA's forberedelse til krigen mod Rusland.«

Sivkovs artikel er endnu en indikation på den intense opmærksomhed, som russiske militæranalytikere, både bag scenen og i artikler offentliggjort af uafhængige organisationer, udviser over for forsøg på at neutralisere Ruslands atomafskrækkelse.

Virkeligheden er den, at den krig, som der er umiddelbar udsigt til, ikke vil blive en europæisk krig, men en totalt

global termonuklear krig, som Lyndon LaRouche har påpeget. De forberedelser, som Sivkov og Kristenson kommenterer, drejer sig om at opnå en kapacitet til at forsøge at udslette Ruslands og Kinas evne til at udføre en gengældelsesangreb før og under et fuldt optrappet, termonukleart angreb på Eurasien. Enhver, der måtte betvivle dette, behøve blot at læse Obamaregeringens rapport til Kongressen sidste sommer om strategien for anvendelse af atomvåben. Dette dokument erklærer, at de nye retningslinjer, som det beskriver, »kræver, at USA bevarer en betydelig evne til at imødegå potentielle modstandere.« Men dette vil ikke fungere.

»Det, der er tale om, er et forsøg fra Det britiske Imperiums side«, sagde Lyndon LaRouche. »Glem USA. USA er imod dette her, med undtagelse af Brennan osv.«

»Det er en refleksion af britisk ekstremisme og Obamas sindssyge. Han opfører sig nu på en måde, som vi nødvendigvis må anse for at være klinisk sindssyge. Med andre ord, så er han Hitler i bunkeren. Og jeg mener, at vi nok skal sige det sådan. 'I en Hitler-i-bunkeren-reaktion fra Obama.' Men ophavsmanden til alt det her er det britiske monarki, – Det britiske Imperium. Og det er kapaciteten. Den afgørende kapacitet er USA's deltagelse som en allieret af Det britiske Imperium. Det er sådan, det ville blive ført. Det er sådan, som man faktisk ville køre et globalt program.«

»Hvis Obama forsøger at lancere en Tredje Verdenskrig, vil det eneste, effektive modangreb være en tilintetgørelse af kredsen omkring det britiske monarki og deres medskyldige. Det ville være en afskrækkelse. Man må tænke på en psykologisk afskrækkelse. Den største afskrækkelse er at overbevise det britiske imperiesystem om, at DET er målet for udslettelse, snarere end nogen andel del af verden.«

Sivkovs artikel kan læses på russisk:

<http://vpk-news.ru/news/19567>

De to nylige indlæg af Hans Kristenson findes på:
<http://blogs.fas.org/security/2014/02/b61-12pictures/> :

B61-12: First Pictures Show New Military Capability

Og på:
<http://blogs.fas.org/security/2014/03/b61-12integration/> :

B61-12 Nuclear Bomb Integration on NATO Aircraft to Start in 2015.

På tærskelen til EU-Valget: EU fuldfører »Enhedsmekanisme for Afvikling« for selvmords-bailout og -bail-in af bankerotte banksystem

21. marts 2014 – I går nåede EU frem til en »endelig løsning« på eurobanksystemets bankerot efter et møde, der varede hele natten. Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble blev involveret i forhandlingerne omkring kl. 05.30 for at underskrive aftalen. Enhedsmekanismen for Afvikling (Single

Resolution Mechanism, SRM) skal formelt godkendes af EU-parlamentet og de nationale regeringer, hvilket efter planen skal ske efter EU-parlamentssamlingen i Strassbourg midt i april, den sidste samling før EU-valgene i maj måned.

The Irish Times rapporterer, at det store gennembrud kom, da de enedes om, at bail-in vil blive ligeligt gennemført – selvmord for den ene nation vil være det samme som i alle andre nationer. SRM vil have en bailout-fond på 55 milliarder euro, som bankerne angiveligt skal bidrage til over 8 år, men som i mellemtiden skal bakkes op af regeringerne, og skal bruges, sammen med bail-in (konfiskering af bankindeståender), til at gennemføre EU's plan om at lukke et betydeligt antal af de 120 største banker, gennemføre en bailout (statslig bankredningspakke) og/eller en bail-in af den dårlige gæld, og optage disse bankerotte banker i Too Big To Fail-bankerne. Dette udtrykker en formodning om, at den kommende bankkrise vil blive relativt begrænset og en-ad-gangen, snarere end det virkelige, overhængende systemiske kollaps.

Fonden vil blive konsolideret fra nationale fonde til en fællesfond i løbet af de otte år. Ifølge det hollandske parlamentsmedlem Corienn Wortmann-Kool vil dette skabe en afviklingsproces, som behandler bankerne ens uanset størrelsen af det land, de er baseret i. »Vi ønsker, at bail-in af kreditorer og indskydere skal anvendes på samme måde over for alle banker, uanset hvilket medlemsland, disse banker befinder sig i«, sagde hun og brugte Irland som eksempel i en sammenligning med større stater som Tyskland og Frankrig.

The Irish Times rapporterer stolt: »Alt imens planen fra december ville have betydet, at en fransk eller tysk bank, f.eks., med en stor fond bag sig, ville kunne implementere en moderat bail-in, ville en irsk bank med en mindre national fond være tvunget til at gennemføre en mere dybtgående bail-in, som ville føre til højere finansielle omkostninger, sagde hun.«

Suverænitet bliver desuden bevidst undermineret: »Aftalen siger også, at EU-kommissionen, snarere end medlemslandene, vil vedtage SRM-bestyrelsens beslutninger om at afvikle banker, selv om finansministre stadig vil have ret til at intervenere i visse tilfælde. Medlemmer af EU-parlamentet har forsøgt at begrænse medlemsstaternes beføjelser til at blande sig i beslutningsprocessen, af frygt for politisk indblanding.«

Fonden vil også få ret til at optage lån, for det tilfælde, at der er nogen, der er bekymrede over den kendsgerning, at 55 milliarder euro ikke kan dække boblen, som er på 1,4 milliarder (15 nuller) dollars.

Wortmann-Kool beskrev processen som »demokratiet i funktion«.

Læs også:

Hovedartikler:

Lyndon LaRouche: »Værre end Weimar!« <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1324>

Lyndon LaRouche: »På randen af de store forandrings mulighed:

VI MÅ SØRGE FOR, AT DENNE MULIGHED BLIVER TIL VISHED«

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1433>

Lyndon LaRouche: »Uden Glass-Steagall vil hele Europa gå bankerot«

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1220>

Yderligere fordybelse:

Schiller Institut-Specialrapporter:

»Dodd-Frank-loven dræber: Hvordan USA blev en del af det internationale bail-in-system«

Schiller Institut-Specialrapport, juni
2012: <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/873>

»Hvordan verdensøkonomien blev ødelagt under Obama«, Schiller
Institut-Specialrapport, december
2013, <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1213>

Helga Zepp-LaRouche: »De europæiske nationers Almene Uafhængighedserklæring«

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1350>